

หงส์ทองเหนือลำน้ำลพบุรี: ในงานวันรำลึกชนชาติมอญ

“สิ้นแผ่นดิน แต่ไม่สิ้นชาติ” คงใช้ได้กับชาวมอญเมืองไทยในวันนี้ เพราะแม้ชาวมอญไม่มีแผ่นดินเอกราชปกครองตนเอง แต่ชนชาติเจ้าของอารยธรรมสูงที่สั่งสมมานานนับพันปียังคงประกาศตนเหนือลุ่มน้ำลพบุรี เมื่ออย่างก้าวเข้าสู่บริเวณงาน สิ่งแรกที่เห็นเด่นสะดุดตาคือธงผ้าสีแดงที่มีรูปหงส์ทองปลิวสะบัดอยู่ต้นตาในวันรำลึกชนชาติมอญ ครั้งที่ ๖๐ ประจำปีพุทธศักราช ๒๕๕๐ ที่ชาวมอญร่วมกันจัดขึ้นหมุนเวียนเปลี่ยนไปทุกปียังชุมชนมอญต่าง ๆ ทั่วประเทศ

ชนชาติมอญเป็นชนชาติเก่าแก่ที่สุดชนชาติหนึ่งในแถบภูมิภาคเอเชียอาคเนย์ เป็นชนชาติผู้ร่ำรวยอารยธรรม มีภาษาเป็นของตนเอง ศิลปวัฒนธรรมประเพณีต่าง ๆ ของมอญ ประณีตละเอียดอ่อนสมเป็นศาสตร์ชั้นสูง ได้แก่ วรรณกรรม

นาฏศิลป์ดนตรี สถาปัตยกรรม การแต่งกาย อาหาร อักษรภาษาล้วนซึมแทรกอยู่ในศิลปวัฒนธรรมไทย แม้แต่เรื่องศาสนา ดังจะเห็นได้ว่าชาวมอญเป็นผู้ที่ยอมรับนับถือพุทธศาสนา โดยรับมาจากอินเดียก่อนปรับปรุงให้เข้ากับวิถีชีวิตของตน และส่งผ่านมายังดินแดนไทย เราจึงพบได้ว่าพุทธศาสนานิกายเถรวาทนั้นไทยเราได้รับอิทธิพลมาจากมอญ สอดคล้องกับสิ่งที่ ม.ร.ว.คึกฤทธิ์ ปราโมช ได้กล่าวไว้ในคอลัมน์ชอชสวนพลูว่า

“การที่คนมอญสามารถเข้ากันได้
ได้ดีกับคนไทยนั้น นอกจากสภาพแวดล้อม
ของไทยและมอญคล้ายกัน รูปร่าง
หน้าตาผิวพรรณนิสัยใจคอละม้ายกัน
นอกจากนั้นแล้วยังเป็นเพราะว่าศิลป
วัฒนธรรมของไทยส่วนหนึ่ง เป็นสิ่งที่
คนมอญเคยทิ้งเอาไว้นั่นเอง อีกทั้ง
คนมอญยังเข้ามามีบทบาท รับราชการ
ในระดับสูงอยู่ในสังคมไทย และแม้แต่
สถาบันกษัตริย์ ก็ยังมีสายเลือดมอญ
ผสมกลมกลืนอยู่มิใช่น้อย”

ในการจัดงานวันรำลึกชนชาติมอญ ถือกำเนิดขึ้นมาจากชาวมอญในประเทศพม่า จัดขึ้นเป็นครั้งแรกภายหลังจากพม่าได้รับเอกราชจากอังกฤษเมื่อ พ.ศ. ๒๔๙๑ ชนชาติหลัก ๆ ในพม่าที่เคยต่อสู้เรียกร้องเอกราชร่วมกันมาได้มีการประชุมกันที่เมืองปางโหลง รัฐฉานของไทยใหญ่ ตกลงที่จะอยู่ร่วมกันระยะ

ลูกทุ่งมอญบางชั้นหมาก และ ลูกทุ่งมอญกระทุ้มมิด ในค่ำคืนวันเสาร์ ท่ามกลางผู้ชมมอญท้องถิ่น และมอญบ้านไกล

หนึ่งก่อน หลังจากนั้นหากกลุ่มใดต้องการแยกตัวออกไปเป็นประเทศเอกราชก็สามารถทำได้ แต่หลังจากผู้นำในการต่อสู้

นายสุวัฒน์ ตันติพัฒน์ ผู้ว่าราชการจังหวัดลพบุรี ประธานในพิธี

เรียกร้องเอกราช คือนายพลองซาน บิดาของนางองซานซูจี ขณะการเลือกตั้งเข้ามาอย่างท่วมท้น ได้ถูกลอบสังหารในที่ประชุมคณะรัฐมนตรี จากนั้นนายพลองซูได้ขึ้นเป็นนายกรัฐมนตรี และต่อมาถูกนายพลเนวินยึดอำนาจเข้ามาปกครองประเทศ ด้วยระบบเผด็จการทหาร รัฐบาลทหารพม่าได้ฉีก “สนธิสัญญาปางโหลง” ที่ทำให้ชาติพันธุ์ต่าง ๆ ต้องเข้าป่าจับอาวุธ จัดตั้งกองกำลังต่อสู้เรียกร้องเอกราชและป้องกันตัวเองจากการถูก รัฐบาลทหารกระทำร้าย จากนั้นมากลุ่มชาติพันธุ์เหล่านี้จึงได้มีการจัดงานวันชาติของตนเองขึ้นนับแต่นั้นมาเป็นประจำทุกปี

การจัดงานวันรำลึกชนชาติมอญนั้น ชาวมอญยึดเอาวันแรม ๑ ค่ำ เดือน ๓ เป็นการรำลึกถึงวันแรกสร้างกรุงหงสาวดี เมื่อ พ.ศ. ๑๑๑๖ เมื่อครั้งที่อาณาจักรมอญยังรุ่งเรือง ชาวมอญในเมืองพม่าเรียกว่า “วันชาติมอญ” เพราะพวกเขายังยึดถืออุดมการณ์ทางการเมืองในการเรียกร้องเอกราชอธิปไตยคืนจากพม่า จึงต้องการปลูกฝังให้ชาวมอญในพม่าทุกคนได้ตระหนักถึงความรักชาติพันธุ์ แต่แม้ว่าชาวมอญในเมืองไทยจะได้รับเอาแนวคิดของการจัดงานนี้มาจากชาวมอญในเมืองพม่า ทว่าวัตถุประสงค์และเป้าหมายได้ถูกคลี่คลายลงไปเป็น “วันรำลึกชนชาติมอญ” นอกจากเพื่อความสบายใจของรัฐไทยในอันที่จะรักษาความสัมพันธ์ระหว่างประเทศกับพม่าแล้ว ชาวมอญส่วน

รำขอมอญ (รำทะแยมอญ) เยาวชนมอญโรงเรียนวัดอัมพวัน ชับร้อง
โดยนางปัทมา ขำดี และวงดนตรีขอมอญนายบุญกรี บางชันหมาก

ใหญ่ห่างไกลจากความรับรู้ของการสูญเสียบ้านเสียเมืองอย่าง
เช่นบรรพชนในอดีต ทั้งเกรงว่าจะถูกมองไปในทางที่เป็นปฏิปักษ์
ต่อรัฐไทย มีชาวมอญในเมืองไทยจำนวนน้อยมากที่ยังยึดถือ
อุดมการณ์เช่นบรรพชนในอดีตดังชาวมอญในเมืองพม่า แม้
จะมีได้เป็นภัยต่อรัฐไทยแต่อย่างไร แต่การแสดงออกก็กระทำได้
เพียงแต่การจัดงานรำลึกถึงคืนวันที่ไม่มีทางหวนคืน แม้ไม่ได้
กระหายทวงคืนแผ่นดิน แต่ก็โหยหาอดีต ต้องการพบปะสังสรรค์
เชื่อมความสัมพันธ์ อนุรักษ์ฟื้นฟูวัฒนธรรมประเพณีภาษา และ
เอกลักษณ์ของชาติพันธุ์มอญเอาไว้

ในปีนี้ชมรมเยาวชนมอญกรุงเทพ ร่วมกับชาวไทยเชื้อ
สายมอญจากทั่วประเทศร่วมกันจัดขึ้น โดยมีวัดอัมพวัน ตำบล
บางชันหมาก อำเภอเมือง จังหวัดลพบุรี รับเป็นเจ้าภาพในปี
นี้ซึ่งตรงกับวันเสาร์อาทิตย์ที่ ๓-๔ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๐ ชาวไทยเชื้อ
สายมอญจากทั่วประเทศทุกกลุ่มน้ำกว่า ๒๐ จังหวัด รวมทั้งชาว
มอญจากเมืองพม่าที่เข้ามาทำงานในเมืองไทยย่านใกล้เคียง
ต่างเดินทางมาร่วมงานกันอุ่นหนาฝาคั่ง และแม้แต่ผู้ที่มาร่วม
งานยังน่าสนใจ เพราะล้วนแล้วแต่มาจากหลากหลายชุมชน
แต่งกายด้วยชุดมอญแบบฉบับของท้องถิ่นตนที่มีเอกลักษณ์
ผิดแผกแตกต่างกันไป ทั้งผ้าถุงผ้าห่ม สไบบาง ผ้ามวยประดับ
ลูกปัด เข็มดอกไม้นหอม งามขึ้นของสตรี ฟากบุรุษสวมใส่สร้อยหรือ

ผ้าลอยชาย เข้ากับเสื้อสีสด พาดผ้าขาวม้าผืนงาม ภายในงานจึง
เต็มไปด้วยสีสันแลดูเหมือนนิทรรศการมีชีวิต แถมด้วยเสียง

บ่อนสะบ้าหนุ่มสาว (สะบ้าดีด) จากชุมชนชาวไทยเชื้อสายมอญ
บ้านไร่เจริญผล (ววรุ เทียกู) จังหวัดสมุทรสาคร

ชาวไทยเชื้อสายมอญ ร่วมประเพณีภัตตาหารคาวหวานแด่พระภิกษุสงฆ์และสามเณร

สนทนาภาษามอญระงมไปทั้งงาน

ในวันเสาร์ช่วงเช้ามีเพียงนิทรรศการภาพถ่าย ศิลปวัตถุ และการออกร้านจำหน่ายสินค้าพื้นบ้านมอญจากหลากหลายชุมชน ทั้งของกินของที่ระลึก ส่วนอาหารการกินท่านเจ้าอาวาสวัดอัมพวันเปิดโรงครัวเลี้ยงตั้งแต่เช้าจนดึกไม่เคยว่างเว้น ผู้คนทยอยเดินทางมาถึงพักท่ายสนทนากันเชิงแช่ เมื่อแดดเริ่มลมตกเวทีการแสดงจึงเริ่มขึ้นพร้อมกัน เน้นการมหรสพรื่นเริง ศิลปะการแสดงการละเล่นเครื่องที่หาชมยาก เริ่มด้วยการแสดงมอญรำของเจ้าภาพบางขันหมาก รำชอมมอญ ตามด้วยลูกทุ่งมอญบางขันหมาก ลูกทุ่งมอญกระทุ้มมิด (ชุมชนรอยต่อ จ.นนทบุรี และ จ.นครปฐม) และทะเลมอญคณะหงส์ฟ้ารามัญจากบ้านบางกระดีเขตบางขุนเทียน กรุงเทพฯ งานนี้ทั้งผู้ชมและผู้แสดงสนุกสนานร่วมกันจนดึกดื่นจึงได้ลากจากกัน แยกย้ายบ้านใครบ้านมัน เตรียมตัวรับมืองานใหญ่วันรุ่งขึ้น บางบ้านเตรียมปรุงอาหารเลี้ยงโรงทานวันพຸ່ງ เสี่ยงต๋าน้ำพริกตลอดจากในครัวดังมาถึงลานวัด ผู้ที่ไม่มีหน้าที่รับผิดชอบและชาวมอญบ้านไกลกลุ่มใหญ่พากันค้างคืนที่วัด จับกลุ่มสนทนากันจนฟ้าสาง

เช้าวันอาทิตย์เสียงเพลงทะเลมอญปลุกชาวบางขันหมากและคนบ้านไกลตื่นแต่ตีห้า กรรมการจัดงานประจำหน้าที่ ชาวบ้านที่จองโรงทานอาหารชนข้าวของมาจัดเตรียมหุงหาอาหารคาวหวานรอรับผู้กำลังเดินทางมากกว่า ๕๐ โรงทาน

ต่างลงแรงและมาด้วยใจ แข่งขันกันทั้งรสชาติอาหาร การดึงดูดผู้คนให้เข้ามาชิม บางโรงทานมีดนตรีมอญ การแสดงฟ้อนรำเรียกคนผ่านไปมา ให้เข้าไปร่วมร่ำรวยและชิมอาหารในโรงทานของตน

เมื่อได้เวลา รื้อขบวนชาวไทยเชื้อสายมอญจากทุกชุมชน นำหน้าด้วยกลองยาวและวงชอมมอญ ธงมอญ หงส์ทอง ภาพวาดพระเจ้าราชาธิราช เดินหน้าสู่ประรำพิธี ประธานชมรมเยาวชนมอญกรุงเทพกล่าวรายงาน ผู้ว่าราชการจังหวัดลพบุรี กล่าวเปิดงาน ทำพิธีชักธงตะขาบ (โหนด) ขึ้นสู่ยอดเสาหงส์ ชมการแสดงมอญรำ และเดินชมนิทรรศการประวัติศาสตร์วิถีชีวิตมอญ โดยแต่งชุดมอญเล่นสะบ้า เป็นที่ประทับใจแก่ชาวไทยเชื้อสายมอญจากทั่วประเทศ ซึ่งสะบ้าวงดังมาจากชุมชนบ้านไร่เจริญผล จ.สมุทรสาคร เป็นสะบ้าหนุ่มสาว ๑๕ คู่ พร้อมวงมโหรีทะเลมอญขับกล่อมตลอดรายการ

จากนั้นเป็นพิธีสงฆ์ด้านบนศาลา อันนับเป็นหัวใจของงาน เป็นการทำบุญอุทิศกุศลแด่บรรพชนมอญ พระสงฆ์สวดมนต์มอญ ระหว่างพระสงฆ์ฉันภัตตาหารเพลมีปาฐกถาพิเศษเรื่อง “มอญมิติใหม่” โดย อาจารย์ภูธร ภูมะธน อาจารย์ประจำมหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี และดำรงตำแหน่งผู้อำนวยการสถาบันการเรียนรู้แห่งชาติ จบแล้วทำพิธีบังสุกุลแด่บรรพชนผู้ล่วงลับ รับถวายกองผ้าป่าจากชุมชนมอญทั้งหลาย ประธาน

พระครูอมรสมณคุณ เจ้าอาวาสวัดอัมพวัน กำลังทำพิธีชักผ้าป่าที่ชาวไทยเชื้อสายมอญจากทั่วประเทศร่วมจัดมาร่วมเพื่อทำบุญอุทิศกุศลแด่บรรพชนมอญ

ขบวนแห่ของชาวไทยเชื้อสายมอญจากชุมชนต่างๆ ในงานวันรำลึกชนชาติมอญ ครั้งที่ ๖๐ ประจำปี ๒๕๕๐ ณ วัดอัมพวัน อำเภอเมือง จังหวัดลพบุรี

ผู้มาร่วมงานวันรำลึกชนชาติมอญ เดินชมและชิมอาหารตามโรงทานสองฟากฝั่งถนนที่มีมากกว่า ๕๐ โรง

ชมรมเยาวชนมอญกรุงเทพกล่าวสดุดีบรรพชนมอญ มอญรางวัลแต่งกายอนุรักษ์มอญดีเด่นประเภทต่าง ๆ หลังทานข้าวกันอิ่มหน้าสำราญแล้วเวทีการแสดงต่าง ๆ เริ่มขึ้นอีกครั้งโดยพร้อมเพรียงกัน ผู้ชมล้นหลาม เป็นการบังคับให้ผู้แสดงต้องแสดงกันอย่างต่อเนื่องจนบ้ายคล้อย ทั้งสนุกสนานและเหนื่อยอ่อนไปตาม ๆ กัน

บ้ายแก่พิธีการล้วนจบสิ้น งานมหรสพลาโรง เหลือแต่เวทีชาวบ้าน จับกลุ่มร้องรำกับวงเครื่องไฟ บ้างจับกลุ่มพูดคุยบรรยายกาศงานที่เพ่งจับลงอย่างตึงตาตึงใจ บ้างปิดกวาดเก็บข้าวของเข้าที่ เหลือไว้แต่ความอึดอ้อมที่ไม่รู้เลือน เมื่อชาวมอญจากทุกสารทิศและชมรมเยาวชนมอญกรุงเทพจากไป ปล่อยทิ้งความทรงจำ ความหวังในวันนี้เอาไว้เบื้องหลัง ได้แต่หวังว่าสิ่งที่เด็กเล็กลูกหลานชาวมอญบางชนหมากได้พบเห็น ในงานครั้งนี้ จะช่วยให้พวกเขาได้คิด ลูกขึ้นมาสืบทอดลมหายใจความเป็นมอญเอาไว้ไม่ให้ขาดหวัง แต่จะยาวนานมั่นคงเพียงใดนั้นเกินคาดเดา ขึ้นอยู่กับสำนึกรักชาติพันธุ์ส่วนบุคคลที่มีอาจบังคับหรือจางจางกันได้

รายรับ-รายจ่ายงานวันรำลึกชนชาติมอญ ครั้งที่ 60 * (รวมรายรับรายจ่ายประจำเดือนธันวาคม-มกราคม)**

รายรับ		๓๑. ผู้ไม่ประสงค์ออกนาม (๓ ราย+ไม่พบชื่อผู้บริจาค)	๓,๔๒๐	
ที่	รายการ	บาท		
๑.	สมาชิกบริจาคงานหลวงพ่อดุตตะ ๑๒ ไร่.ค. ๔๙	๕,๕๒๐	รวมรายรับทั้งสิ้น ๑๙๒,๐๓๖ บาท	
๒.	สภาวัฒนธรรม อ.บ้านโป่ง จ.ราชบุรี บำรุงนิทรรศการ	๑,๕๐๐		
๓.	ค่าสมัครสมาชิกชมรมฯใหม่ ๑๖ ท่าน x ๑๐๐	๑,๖๐๐	รายจ่าย	
๔.	ค่าสมัครสมาชิกใหม่วารสาร ๓๑ ท่าน x ๒๐๐	๖,๒๐๐		
๕.	ต่ออายุสมาชิกวารสารเสียงรามัญ ๓๖ ท่าน x ๒๐๐	๗,๒๐๐	ที่ รายการ บาท	
๖.	ต่ออายุสมาชิกชมรมฯ ๑๕ ท่าน x ๑๐๐	๑,๕๐๐		
๗.	ยอดบริจาคพิมพ์วารสารเสียงรามัญ (๒ เดือน)	๑๙,๒๐๐	๑. เจ้าภาพงานสวดพระอภิธรรมศพหลวงพ่อดุตตะ	๑๐,๐๐๐
๘.	ยอดจำหน่ายสติ๊กเกอร์รูปหงส์ ๖๒ แผ่น x ๒๐	๑,๒๔๐	๒. ค่าถ่ายเอกสารใบรับบริจาคเงินช่วยงาน	๕๐๐
๙.	ยอดจำหน่ายโลโก้ ๒๕ แผ่น x ๒๘๐	๗,๐๐๐	๓. ค่าถ่ายเอกสาร จม. เชิญประชุม ผ้าป่าบรรพชนมอญ	๓๒๐
๑๐.	ยอดจำหน่ายเหรียญชมรมฯ ๒๒๐ เหรียญ x ๑๐๐	๒๒,๐๐๐	๔. ค่าถ่ายเอกสารใบสมัครสมาชิกเสียงรามัญ, ใบเดือน	๑๐๐
๑๑.	ยอดจำหน่ายเสื้อยืด ๕๑ ตัว x ๑๕๐	๗,๖๕๐	๕. ค่าจัดพิมพ์วารสารเสียงรามัญ (๕๐๐ ฉบับ ปกติ)	๑๒,๐๐๐
๑๒.	ยอดจำหน่ายเทปเพลงมอญ ๑๖ ตลับ x ๘๐	๑,๒๘๐	๖. ค่ารถไปเป็นเจ้าภาพสวดศพหลวงพ่อดุตตะ สังขละบุรี	๒,๐๐๐
๑๓.	ยอดจำหน่ายหนังสือ "ต้นทางฯ" ๖๐ เล่ม x ๒๒๐	๑๓,๒๐๐	๗. ค่าส่งวารสารถึงสมาชิก	๑,๘๒๕
๑๔.	ยอดจำหน่ายวารสาร "เสียงรามัญ" ๔๓ เล่ม x ๓๐	๑,๒๙๐	๘. ซองบรรจุ ส.ค.ส. ๑,๐๐๐ ซอง	๕๐๐
๑๕.	ยอดจำหน่ายลูกบิดประดับผม ๑๕ พวง x ๑๕๐	๒,๒๕๐	๙. ค่าจัดส่ง ส.ค.ส. ถึงสมาชิก	๒,๕๕๐
๑๖.	ยอดจำหน่ายพวงกุญแจรูปหงส์ (นายบุญส่งบริจาค)	๑,๕๖๕	๑๐. โปสเตอร์งานวันรำลึกชนชาติ ๕๐๐ แผ่น	๗,๕๐๐
๑๗.	ยอดจำหน่าย VCD. ทะแยมอญ ๕๕ ตลับ x ๑๐๐	๕,๕๐๐	๑๑. ค่าจัดส่งเอกสารงานวันรำลึกชนชาติ	๒๔๐
๑๘.	ยอดผ้าป่าเพื่อบรรพชนมอญ	๕๕,๖๙๑	(EMS. ลงทะเบียน ถึงสมาชิก วิทยากร สื่อมวลชน)	
- บ้านคงคาราม (สาย อ.โสภณนิไชโยค)	๕,๕๐๐		๑๒. สูจิบัตรงานวันรำลึกชนชาติมอญ แจกสื่อมวลชน ๓๐ ชุด	๗๕๐
- บ้านกระทุ่มมืด (สาย อ.สุทิน รักการ)	๔,๗๔๐		๑๓. เครื่องเขียน (แมกซ์ กระดาษ ปากกา สี กาว เชือก ธิบีน)	๗๔๑
- คลองมอญ (สายผู้ใหญ่รามัญ สาระพันธุ์)	๑๔,๒๐๐		๑๔. โลโก้รางวัลแต่งการอนุรักษ์มอญดีเด่น ๔ รางวัล	๑,๐๐๐
- ปทุมธานี (สายนายบุญส่ง ไคมลอย, ไพรัตน์ จันทร์แบบ, อ.รัตตา ชลาชนานาวิน)	๘,๘๗๐		๑๕. หนังสือที่ระลึก ประธานเปิดงาน วิทยากรปาฐกถา	๑,๑๐๐
- บ้านเสากระโดง จ.อยุธยา (สาย อ.สุทัศน์)	๕,๒๐๐		๑๖. กล่องบรรจุเหรียญชมรมฯ ๕๐๐ กล่อง	๒,๕๐๐
- คลองสิบสี่ นนทบุรี (สาย อ.ทวี แก่นดำ)	๔,๕๐๐		๑๗. หนังสือต้นทางจากมะละแหม่ง ๑๐๐ เล่ม	๑๔,๔๐๐
- บ้านโป่ง จ.ราชบุรี (สาย อ.อำไพ มัฆมาน)	๒,๑๑๐		๑๘. ค่าจ้างผูกผ้า	๒,๐๐๐
- คลองสอง มินบุรี (สายนายจำเริญ สงวนวงศ์)	๑๐,๕๗๑		๑๙. ค่าจัดดอกไม้ในงาน	๓,๐๐๐
๑๙. ยอดทำบุญบั้งสุกุดบรรพชนมอญ	๑๓,๙๑๐		๒๐. ค่าเช่าเวที ๒ เวที	๗,๐๐๐
๒๐. เด็กชายภัทรพล เด็กหญิงชนาภา รัตนวรรณ	๑,๕๐๐		๒๑. ค่าตอบแทนวงทะแยมอญ สะบ้าย้อย จ.สมุทรสาคร	๑๖,๐๐๐
๒๑. พลเรือโทเลิศ ญาณนนท์, พ.ญ.บุญยิ่ง ภมรศิริ	๔๐๐		๒๒. ค่าตอบแทนวงดนตรีมอญกระทุ่มมืด	๑๔,๐๐๐
๒๒. พระมหาจรรยา ญาณจारी	๑,๐๐๐		๒๓. ค่าตอบแทน อ.พ.ป.ร. (ดูแลความปลอดภัย)	๒,๖๐๐
๒๓. สมภักษ์ หงสาวดี (อุ๊อู๊ด) และครอบครัว	๒,๐๐๐		๒๔. ค่าเช่าเครื่องไฟ	๓,๕๐๐
๒๔. นายสุภาพ ลือขจร และครอบครัว	๓,๐๐๐		๒๕. ป้ายผ้าไวเนล (ฉากบนเวที)	๘,๐๐๐
๒๕. นักศึกษามอญบางกระบือ	๔,๒๐๐		๒๖. ค่าจัดทำ VCD. ทะแยมอญ (จำหน่าย)	๒,๘๐๐
๒๖. นายปริญญา กุลปรการ	๕๐๐		๒๗. ค่าถ่ายเอกสารใบบั้งสุกุด	๒๕๐
๒๗. นายจำเริญ สงวนวงศ์	๕๐๐		๒๘. ค่าเทปคาสเซต วงดนตรีกระทุ่มมืดฝากขาย	๑,๐๐๐
๒๘. นางสาววัลย์ มะโนคุณ	๑,๐๒๐		๒๙. ลูกบิดประดับผม	๑,๔๐๐
๒๙. พระสนธิฐานโร	๒๐๐		๓๐. บำรุงค่าน้ำค่าไฟ วัดอัมพวัน	๑๐,๐๐๐
๓๐. นายเนนทร์ ฤทธิเรือง	๕๐๐		๓๑. ถุงพลาสติกใส่ของ, ถ่านกล่องดิจิตอล	๔๒๐
๓๑. ชุมชนมอญบ้านเก่า จ.อุทัยธานี (สาย ร.อ.เสริม นิยม)	๑,๑๐๐		๓๒. เสาหงส์-ธงตะขาบ ของเข้าร่วมประธานเปิดงาน	๖๐๐
๓๒. นายประเสริฐ ชันทอง	๕๐๐			
		รวมรายจ่ายทั้งสิ้น ๑๓๐,๕๙๖ บาท	คงเหลือรายรับทั้งสิ้น ๖๔,๔๔๐ บาท	

“แรงงานพม่า”

อคติทางชาติพันธุ์ที่คนมอญต้องเผชิญ

สุกัญญา เบาเนติ

จังหวัดสมุทรสาครเป็นจังหวัดที่มีแรงงานจากประเทศพม่าเข้ามาทำงานมากที่สุดในประเทศไทย แรงงานเหล่านั้นประกอบด้วยกลุ่มชาติพันธุ์ต่างๆ โดยเฉพาะกลุ่มชาติพันธุ์มอญมีจำนวนมากที่สุดถึงร้อยละ ๗๐ นอกเหนือจากนั้นอีกร้อยละ ๓๐ เป็นกลุ่มชาติพันธุ์อื่น ๆ เช่น กะเหรี่ยง ทวาย คะฉิ่น คะยา ไทใหญ่ ปะหล่อง และพม่า¹ สาเหตุที่มีจำนวนแรงงานข้ามชาติเป็นกลุ่มชาติพันธุ์มอญมากที่สุดในนั้น เป็นเพราะบริเวณพื้นที่ต้นทางของการอพยพมาจากเขตรัฐมอญ (Mon State) คือ จังหวัดมะละแหม่ง จังหวัดสะเทิม และบริเวณพื้นที่อื่น ๆ ในภาคพะโค ภาคตะนาวศรี เขตรัฐกะเหรี่ยงที่มีคนมอญอาศัยอยู่อย่างหนาแน่น ซึ่งอยู่ในเขตภาคตะวันออกของประเทศพม่าและมีพรมแดนติดกับประเทศไทย² จึงง่ายแก่การอพยพเดินทางข้าม

เขตแดนระหว่างประเทศเข้ามา และอาจกล่าวได้ว่าคนมอญนั้นน่าจะเดินทางมาจากทุก ๆ พื้นที่ที่มีคนมอญอาศัยอยู่

ปัจจุบันจังหวัดสมุทรสาครจึงมีคนมอญจากเมืองมอญ (ประเทศพม่า) จำนวนหลายแสนคน ถึงแม้จะเป็นการลักลอบเข้าเมืองโดยผิดกฎหมาย แต่ทางการไทยก็ผ่อนผันอนุญาตให้ทำงานได้ คนมอญสามารถทำงานในสถานประกอบการต่าง ๆ เช่น ทำงานอาชีพกรรมกรในกิจการประมง กิจการต่อเนื่องจากประมงทะเล งานก่อสร้าง เกษตร คนรับใช้ในบ้าน เป็นต้น แต่โดยส่วนใหญ่ แรงงานจะทำงานอยู่ในกิจการต่อเนื่องจากประมงทะเล อาทิเช่น งานแกะกุ้ง แล่ปลา ต้มหอย โรงน้ำแข็ง ทั้งในโรงงานขนาดใหญ่ กลาง เล็ก (ดั่ง) เป็นหลัก จะอาศัยอยู่ตามที่พัก หอพัก คอนโด และมีแรงงานจำนวนหนึ่งอาศัยอยู่ในโรงงานอุตสาหกรรม³

แรงงานจากประเทศพม่าไม่ว่าจะเป็นกลุ่มชาติพันธุ์ใดเมื่อเข้ามาทำงานในประเทศไทยจึงถูกมองว่าเป็น “แรงงานพม่า” และเป็น “คนพม่า” ตามสัญชาติของประเทศต้นทาง ดูเหมือนจะไม่มีอะไรยุ่งยากซับซ้อนและที่ผ่านมาก็จบอยู่เพียงเท่านั้น แต่ทว่าการนิยามตัวตนผ่านความเป็นสัญชาตินั้นบางครั้งก็ไม่เพียงพอต่อการที่บอกว่าคน ๆ นั้นเป็นใคร โดยเฉพาะผู้คนในประเทศพม่า เพราะด้วยเงื่อนไขทางด้านการเมือง ตลอดจนกระบวนการสร้างชาติของพม่าที่ไม่สามารถหลอมรวมกลุ่มชาติพันธุ์เป็นหนึ่งเดียวได้ ทำให้กลุ่มชาติพันธุ์ต่าง ๆ พยายามแยกตัวเป็นอิสระจากพม่า กลุ่มชาติพันธุ์ต่าง ๆ นั้นได้สร้างสำนึกความเป็นชนชาติขึ้นแทนที่สำนึกความเป็นชาติพม่า กลุ่มชาติพันธุ์มอญก็เช่นกัน พวกเขาจึงเรียกตัวเองว่า “มอญ” และมาจาก “เมืองมอญ” และไม่ปรารถนาให้ใคร ๆ เรียกว่า “คนพม่า” ถึงแม้ว่าในระดับการรับรู้ของผู้คน หน่วยงานของรัฐ และองค์กรพัฒนาเอกชน (NGOs) ที่ปฏิสัมพันธ์ใกล้ชิดกับแรงงานจะทราบว่าเป็นคนมอญ แต่ก็ยังเป็นเพียง “มอญพม่า” เท่านั้น ซึ่งไม่ใช่นักที่แยกแยะได้ว่ามอญกับพม่าแตกต่างกันอย่างไร โดยเฉพาะผู้ที่ไม่ได้สนใจภูมิหลังทางประวัติศาสตร์และการเมืองในประเทศพม่า มากไปกว่านั้นคือเมื่อพวกเขาตกอยู่ในสภาพ “แรงงานข้ามชาติ” หรือ “แรงงานต่างด้าว” จึงไม่ค่อยมีใครสนใจเรื่องเหล่านี้ จึงเหมารวมว่า “มอญพม่า” เป็นพวกเดียวกัน ดังนั้นเมื่อเข้ามาอยู่ในประเทศไทย คนมอญจากเมืองมอญจึงต้องเผชิญกับอคติทางชาติพันธุ์ที่มีต่อคำว่า “พม่า” อย่างไม่ต้องสงสัย

อคติทางชาติพันธุ์เป็นสาเหตุสำคัญที่นำไปสู่การละเมิดสิทธิมนุษยชนของแรงงานด้านต่าง ๆ เช่น

๑) การถูกขูดรีดจากนายหน้าระหว่างลอบเข้าประเทศ

งานทำบุญวัดโคก

๒) ต้องเผชิญกับสภาพการทำงานที่เลวร้าย

๓) การถูกทำร้ายร่างกายและล่วงละเมิดทางเพศ

๔) ความรุนแรงจากเจ้าหน้าที่รัฐ

ทั้งสี่ข้อล้วนมีสาเหตุมาจากอคติทางชาติพันธุ์ที่มีต่อแรงงานข้ามชาติโดยเฉพาะ “แรงงานพม่า” ซึ่งมีการสร้างและผลิตซ้ำผ่านสื่อหรือกลไกต่าง ๆ ในสังคมเพื่อตอกย้ำให้เห็นว่าแรงงานข้ามชาติเหล่านี้เป็นอันตรายต่อความมั่นคงของรัฐ ต้องทำการควบคุมอย่างจริงจัง แรงงานข้ามชาติเหล่านี้เข้ามาแย่งงานแรงงานไทยต้องไล่ออกไปให้หมด ทั้งที่แรงงานเหล่านี้เข้ามาทำงาน “3 ส.” (สุดเสียง สกปรก แสนลำบาก) เป็นลักษณะงานที่แรงงานไทยส่วนใหญ่ไม่ทำกัน⁴

แนวคิดและการผลิตซ้ำทำให้สังคมไทยสร้างภาพความหวาดระแวง คิดว่าแรงงานข้ามชาติเป็นตัวอันตรายน่ากลัว แรงงานเองต้องคอยหลบ ๆ ซ่อน ๆ ด้วยเกรงว่าจะถูกจับกุม ทำร้าย สภาพการณ์เหล่านี้ถูกสร้างเป็นภาพมายาที่กดทับให้สังคมไทยหวาดระแวงแรงงานข้ามชาติ เกิดเป็นคำถามสำคัญว่าในฐานะมนุษยชาติที่อยู่ร่วมพรมแดนติดต่อกัน จะดำรงสถานภาพของมิตรภาพและสันติสุขต่อกันได้อย่างไร ในเมื่อต่างหวาดระแวงปราศจากความไว้วางใจต่อกันและกัน

ในช่วงที่ผ่านมาสิ่งหนึ่งที่เกิดขึ้นต่อเนื่องจากเรื่องแรงงานข้ามชาติก็คือ สังคมที่ดำรงอยู่ด้วยความกลัว เราถูกทำให้กลัวซึ่งกันและกัน คนไทยกลัวแรงงานพม่า กลัวว่าพวกเขาเหล่านั้นจะมาทำร้ายตนเอง กลัวพวกเขาเหล่านั้นจะก่อเหตุร้ายกับคนรอบข้างของตนเอง ในขณะเดียวกันแรงงานข้ามชาติก็กลัวคนไทยจะมาทำร้ายพวกเขา กลัวคนไทยจะแจ้งความจับพวกเขา กลัวการถูกเจ้าหน้าที่ทำร้ายพวกเขา กลัวนายจ้างจะทำร้ายพวกเขา กลัวการถูกส่งกลับไปสู่ความไม่ปลอดภัยในประเทศของตนเอง ความกลัวเหล่านี้ไม่ใช่เกิดขึ้นโดยธรรมชาติ เป็นความกลัวที่ถูกสร้างขึ้นจากการรับรู้ผ่านสื่อต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็นการบอกเล่า การนำเสนอข่าว การประชาสัมพันธ์โดยรัฐ จากการศึกษาและรวมถึงจากการไม่รู้ เช่น เรากลัวเพราะเราไม่สามารถสื่อสารกับพวกเขาได้ ซึ่งก่อให้เกิดฐานคติที่เป็นลบต่อกันอีกฝ่ายหนึ่ง และสังคมได้ผลิตซ้ำฐานคติเหล่านี้ครั้งแล้วครั้งเล่า จนกลายเป็นความปกติ ความเคยชิน และสุดท้ายกลายเป็นเรื่องธรรมชาติของใครหลายคนไป

การดำรงอยู่ของ “สังคมแห่งความกลัว” นี้เองที่ช่วยเสริมสร้างให้ความรุนแรงทางกายภาพ เกิดขึ้นซ้ำแล้วซ้ำเล่า ทำให้การกดขี่ขูดรีดคนข้ามชาติเหล่านี้เกิดขึ้นเหมือนเป็นเรื่องปกติ จนกระทั่งกลายเป็นแนวนโยบาย แนวปฏิบัติของรัฐ และกลายเป็น

สร้างความรุนแรงผ่าน “ความเป็นอื่น” ให้แรงงานข้ามชาติผ่านเทคนิคอำนาจของ “ความเป็นรัฐชาติ”⁵

แรงงานต่างด้าวล้นมหาชัย

ท้องถิ่นหัว “พม้ายึดเมือง”

(หนังสือพิมพ์ คมชัดลึก วันที่ ๑ สิงหาคม ๒๕๔๙)

ชมรมกำนันผู้ใหญ่บ้าน จ.สมุทรสาคร หัว “พม้ายึดเมือง” และมีเหตุวิวาทบ่อย ห้ามไม่ฟัง ต้อง “ยิงปืนขู่” เพื่อให้หยุดตีกัน ระบุทั้ง แรงงานเถื่อน-ถูกกฎหมายมีประมาณ ๑ แสนคน ความต้องการ “แรงงานไร้ฝีมือ” เพื่อทำงานในอุตสาหกรรม และภาคธุรกิจบริการทำให้บรรดาผู้ประกอบการต้องพึ่งพา “แรงงานต่างด้าว” มากขึ้นทุกขณะ อันเนื่องมาจากเหตุผลเรื่องการขาดแคลนแรงงานชาวไทย ซึ่งมีระดับฝีมือและการศึกษาเพิ่มมากขึ้น รวมทั้งเหตุผลเรื่องค่าจ้าง ซึ่งนับว่าถูกกว่าแรงงานไทยหลายเท่า จึงทำให้แรงงานต่างด้าวจากประเทศเพื่อนบ้าน หลังไหลเข้าประเทศไทยอย่างไม่หยุดหย่อน เฉพาะที่ จ.สมุทรสาคร ซึ่งเป็นแหล่งประมงสำคัญของประเทศก็มีแรงงานต่างด้าว โดยเฉพาะ ชาวพม่า หลังไหลเข้ามาทำงาน และกลายเป็น “ประชากรแฝง” เกือบเท่า ๆ กับประชากรทั้งจังหวัด !!!

ด้วยปริมาณประชากรแฝงมากขนาดนี้จึงก่อให้เกิดปัญหาตามมามากมายทั้งปัญหาสังคมและอาชญากรรมต่าง ๆ เช่น ฆ่าปาดคอชิงทรัพย์นายจ้าง, การค้ายาเสพติด และการทะเลาะวิวาท ฯลฯ

ความเป็นห่วงเป็นใยดังกล่าวสะท้อนผ่านการเปิดเผยจาก นายสมบัติ ศิริพงษ์เวทิน ประธานชมรมกำนันผู้ใหญ่บ้าน อ.กระทุ่มแบน จ.สมุทรสาคร ซึ่งกล่าวกลางที่ประชุมสัมมนาโครงการประชุมเชิงปฏิบัติการ เรื่อง “บทบาทของชุมชนกับการอำนวยความสะดวกและสร้างสันติสุขในชุมชน” อันเป็นการอบรมร่วมกันระหว่างสถาบันพัฒนาบุคลากรในกระบวนการยุติธรรม กระทรวงยุติธรรม ร่วมกับสภาวัฒนธรรมท้องถิ่น ชมรมกำนันผู้ใหญ่บ้าน และผู้นำชุมชน อ.กระทุ่มแบน จ.สมุทรสาคร เมื่อวันที่ ๑๕ กรกฎาคม ๒๕๔๙

นายสมบัติ เล่าว่า ทุกวันนี้ว่าติดกับความมั่นคงของบ้านเมืองเป็นอย่างมาก เพราะแรงงานต่างด้าวที่หลังไหลมาทำงานในบ้านเรามีจำนวนมาก ทั้งที่ถูกและไม่ถูกกฎหมาย แต่สิ่งที่น่าเป็นห่วงมากกว่าการทำร้ายต่อยุติธรรมคือ “ปัญหาความมั่นคง” ซึ่งมีที่ท่าว่าจะเป็นปัญหามันถกในอนาคต

เอาแค่มีปัญหทะเลาะวิวาทธรรมดา ฝ่ายปกครองก็แทบ “เอาไม่อยู่” เพราะแรงงานต่างด้าวมียุติธรรม พอ ๆ กับคนไทย แถมเวลาไปเจรจาให้เลิกแล้วต่อกันก็ไม่ฟังกันเลยแม้แต่น้อย จึงต้องใช้วิธี “ยิงปืนขู่” เท่านั้นถึงจะพอหยุดยั้งความ เหิมเกริมไปได้บ้าง...ไม่นั้นอาจโดน “สหภาพ” เองง่าย ๆ

ขณะที่นายสงวน ปานบ้านเกล็ด หรือ “กำนันชัย” แห่ง ต.หนองนกไข่ อ.กระทุ่มแบน จ.สมุทรสาคร ก็กล่าวด้วยความวิตกว่า วันดีคืนดีแรงงานเหล่านี้อาจลุกฮือ รวมตัวกัน “ยึดประเทศ” ก็เป็นไปได้

“เมื่อไม่นานมานี้เคยมี แรงงานพม่า นำเครื่องขยายเสียงขึ้นรถปิกอัพแล้วประกาศเป็นภาษาพม่าเพื่อปลุกระดมแรงงานด้วยกันให้สู้กับคนไทยที่เคยมีเรื่องทะเลาะวิวาทกันมาก่อน แถมยังนำยาเสพติดเข้ามาอมเมาคนไทย เพราะคนต่างด้าวเหล่านี้รู้ดีถึงพิษภัยของมันเป็นอย่างดี พวกเขาจึงไม่เสพ แต่จะนำมาให้คนไทยเสพเพื่อบ่อนทำลายความมั่นคง” กำนันชัย กล่าวกระดุนเตือน

“เหิมเกริม” กันขนาดนี้ จึงไม่ใช่เรื่องน่าประหลาดใจที่ฝ่ายปกครองในพื้นที่อดเป็นห่วงเป็นใยตามประสาคนไทย “เลือกรักชาติ” ไม่ได้...

ทว่า พล.ต.ต.สุชีพ หนูนาง ผบก.ภ.จว.สมุทรสาคร ก็ให้ความมั่นใจว่า เจ้าหน้าที่ได้เข้มงวดกวดขันเรื่องแรงงานต่างด้าวอยู่แล้ว โดยเฉพาะปัญหาด้านอาชญากรรม ขณะนี้มีแรงงานต่างด้าวทั้งที่ขึ้นทะเบียนและยังไม่ได้ขึ้นทะเบียนประมาณ ๑ แสนคน

ส่วนมาตรการ “คุมเข้ม” ปัญหาอาชญากรรม ซึ่งอาจเกิดจากแรงงานต่างด้าวในพื้นที่ มีดังนี้

๑) หลังเวลา ๒๐.๐๐ น. จะไม่ให้มีการออกนอกพื้นที่โดยไม่มีเหตุอันควร

๒) การตั้งจุดตรวจจุดตรวจและบัตรแรงงานต่างด้าวเป็นประจำทุกวัน

ส่วนมาตรการด้านความมั่นคงนั้น นายธีระบุญ โปบุคดี ผู้ว่าราชการจังหวัดสมุทรสาคร กล่าวถึงมาตรการป้องกันปัญหาล้มเหลว...

จัดสายตรวจและสายลับออกตรวจตราตามจุดล่อแหลม หรือสถานที่ที่มีแรงงานต่างด้าวอาศัยอยู่โดยตลอด

ผู้ว่าฯ สมุทรสาคร ให้ความมั่นใจว่า แผนการป้องกัน ดังกล่าวจะมีการประชุมร่วมกันทุกเดือน และมีแผนไว้รองรับ หลายรูปแบบ จึงไม่ต้องกังวลกับเรื่อง แรงงานต่างด้าวยึดเมือง และขอให้มั่นใจว่าเหตุการณ์เช่นนี้จะไม่เกิดขึ้น และเราคงไม่ ปล่อยให้ คนชาติอื่นมารุกรานบ้านเรา อย่างแน่นอน

“มาตรการป้องกันความมั่นคงของบ้านเมืองต้องได้รับการร่วมมือจากทุกฝ่ายให้ช่วยกันสอดส่องดูแล หากพบสิ่งผิดปกติหรือไม่เหมาะสม ให้แจ้งเบาะแสกับเจ้าหน้าที่ ที่เกี่ยวข้อง ได้เลย ส่วนกำนันผู้ใหญ่บ้านก็อยู่ในสังกัดฝ่ายปกครองอยู่แล้ว สามารถดำเนินการได้เลย หากกำลังไม่พอก็สามารถแจ้งให้ส่วนกลางทราบทันที” ผู้ว่าฯ สมุทรสาคร กล่าวกระตุ้นจิตสำนึกของทุกคน

จากการนำเสนอหัวข้อข่าวและเนื้อหาของสื่อหนังสือพิมพ์ข้างต้นคือผลผลิตของอคติทางชาติพันธุ์ที่มีต่อ “แรงงานพม่า” ที่ถูกตอกย้ำผ่านสื่อและวิถีคิดของเจ้าหน้าที่และหน่วยงานในภาครัฐ ทั้ง ๆ ที่สื่อและผู้ให้สัมภาษณ์นั้นไม่รู้เลยว่า ตัวตน

ที่แท้จริงของแรงงานพม่าเหล่านี้เป็นใครกันแน่ ดังนั้นเมื่อพูดถึงแรงงานพม่า จึงมีการเลือกถ้อยคำเช่น “แรงงานเถื่อน” “แรงงานไร้ฝีมือ” “ประชากรแฝง” “พม่ายึดเมือง” “ลูกสีซันยึดประเทศ” “คนชาติอื่นมารุกรานบ้านเรา” มีความรู้สึกที่รุนแรงต้อง “คุมเข้ม” “ยิงปืนชู” แรงงานพม่าที่ “heimเกริม” ต้องโดน “สหบาทา” ถ้อยคำทั้งหมดทั้งหมดเหล่านี้เป็นการสะท้อน ความรู้สึกลึก ๆ ของความรุนแรงในระดับตัวบุคคล และองค์การผ่านความเป็นชาตินิยม (Nationalism) ของคนไทยที่จะต้องมี “เลือดรักชาติ” เป็นอุดมการณ์ทางการเมือง ที่ถูกสร้างขึ้นมาได้กระบวนกรสร้างชาติ มาตั้งแต่ยุคที่ไทยต้องเผชิญกับการคุกคามของลัทธิล่าอาณานิคมจากต่างชาติที่ยังคงหยั่งรากฝังลึกอยู่ในความรู้สึกของผู้คนในสังคมตราบจนปัจจุบัน เมื่อมันถูกนำไปเชื่อมโยงเข้ากับ “คนไทย” “รัฐ (ประเทศ) ไทย” ทำให้วาทกรรมดังกล่าวไม่ได้ปฏิบัติการแค่ในระดับพื้นที่ที่ควบคุมคนกลุ่มนี้ไว้ แต่ลงลึกในระดับของตัวบุคคลที่ทำให้ไม่ว่าใครก็ตามที่เป็นแรงงานข้ามชาติ โดยเฉพาะแรงงานข้ามชาติที่มาจากประเทศพม่า กลายเป็นบุคคลอันตราย บุคคลที่ต้องผลักดันกลับประเทศ

จึงเป็นเรื่องที่น่าเห็นใจคนมอญจากเมืองมอญที่ถูกสังคมไทยนิยามว่าเป็น “แรงงานพม่า” เพราะความไม่เข้าใจ

ห้องเช่า ชุมชนมหาชัยนิเวศน์

ศูนย์พัฒนาภูมิปัญญาเมืองมอญ วัดบางหญ้าแพรก

ถึงตัวตนที่แท้จริง มองแค่ว่าเป็นพลเมืองของประเทศพม่า และถือสัญชาติพม่า จะว่าไปแล้วคนมอญจากเมืองมอญก็เปรียบเสมือน “หนีเสือปะจระเข้” ด้านหนึ่งก็คือการอพยพความยากลำบากในประเทศพม่าทั้งจากปัญหาทางการเมืองและสภาพเศรษฐกิจตกต่ำจึงต้องจำใจจากญาติพี่น้องเดินทางเสี่ยงภัยเดินทางมาเมืองไทยเพื่อหางานทำเพื่อตนเองและครอบครัวที่อยู่ข้างหลังได้มีชีวิตที่ดีขึ้น ส่วนอีกด้านหนึ่งก็ต้องมาเผชิญความรุนแรง และการละเมิดสิทธิมนุษยชนของแรงงานที่เกิดจากอคติของสังคมไทยที่มองว่าพวกเขาเป็น “คนพม่า” ทั้งๆ ที่ไม่มีคนมอญคนไหนต้องการจะให้เป็นอย่างนั้น

คนมอญจากเมืองมอญนั้นมี ภาษา หนังสือ วัฒนธรรม ประเพณี และสำนึกทางชาติพันธุ์ ต่างจากกลุ่มชาติพม่าอย่างสิ้นเชิง เนื่องด้วยภูมิหลังทางประวัติศาสตร์และการเมืองเป็นสำคัญ คนมอญนิยามตัวเองว่า “ชนชาติ” ในขณะที่รัฐบาลพม่าพยายามทำให้เป็น “ชนกลุ่มน้อย” คนมอญมีความภูมิใจในการมีอารยธรรมที่ยิ่งใหญ่ในอดีตและการมีอยู่ของอาณาจักรหงสาวดี คือ “ชาติมอญ” ซึ่งมีความหมายว่า “มาตุภูมิ” อันศักดิ์สิทธิ์ รวมทั้งการดิ้นรนต่อสู้เพื่อเรียกร้องสิทธิในการปกครองตนเองจากพม่า พร้อมกับถูกปลุกฝังมาด้วยอุดมการณ์ชาตินิยมและการปฏิเสธความเป็นพม่า ถึงแม้ว่าคนมอญจากเมืองมอญ (ประเทศพม่า) จะถือสัญชาติพม่า แต่ในความรู้สึกนั้นพวกเขากลับไม่ได้สำนึกในความเป็นชาติพม่าเลย

คนมอญนั้นเป็นชนชาติที่มีความใกล้ชิดผูกพันกับคนไทยมาตั้งแต่อดีต ทั้งทางสายเลือดและวัฒนธรรม จนกระทั่งความเป็นมอญได้หลอมรวมเป็นส่วนหนึ่งของความเป็นไทยในปัจจุบัน และเหนือสิ่งอื่นใดคนมอญในประเทศพม่ากับคนมอญ

เมืองไทยซึ่งกลายเป็นคนไทยเชื้อสายมอญไปแล้วนั้น มีบรรพบุรุษร่วมกัน

จึงเป็นที่ประจักษ์ชัดแล้วว่าผู้คนที่ถูกทางการเรียกว่า “แรงงานต่างด้าว” หรือ “แรงงานข้ามชาติ” จากประเทศพม่าในจังหวัดสมุทรสาครและพื้นที่อื่นในประเทศไทยส่วนมากเป็น “คนมอญ” เพราะเมื่อเปรียบเทียบสัดส่วนแล้วชนชาติพม่านั้นมีน้อยมาก และถึงเวลาแล้วหรือยังที่ผู้คน สื่อมวลชนหน่วยงานองค์กรต่างๆ ในสังคมไทยต้องทำความเข้าใจต่อตัวตนแรงงานข้ามชาติจากประเทศพม่าให้ถูกต้อง อย่าให้ความไม่รู้และอคติทางชาติพันธุ์ต่อคำว่า “พม่า” ที่หยุดอยู่แค่เพียง “ศัตรู” “มึงมาเผากู” หรือ “สงครามไทยรบพม่า” ที่ถูกกล่าวถึงอยู่ตลอด มาบดบังความเข้าใจตัวตนที่แท้จริงของแรงงานข้ามชาติจากประเทศพม่าที่เข้ามาทำงานในประเทศไทย

เชิงอรรถ

¹สมพงศ์ สระแก้ว, (๒๕๔๘), แรงงานข้ามชาติสมุทรสาครกับสภาพการณ์ การดำรงอยู่ การบริหารคุ้มครอง ในมิติมุมมองของสังคมไทยด้านความมั่นคงของมนุษย์, (เครือข่ายส่งเสริมคุณภาพชีวิตแรงงาน) เอกสารอัดสำเนา หน้า ๓๓.

² สำหรับดินแดนทางภาคตะวันตกของพม่า เช่น รัฐคะฉิ่น รัฐฉิ่น รัฐอาระกัน ภาษาชาเกียง และภาคมากะวี จะอพยพเข้าไปเป็นแรงงานที่ประเทศอินเดียและบังคลาเทศมากกว่าที่จะมาประเทศไทย

³สมพงศ์ สระแก้ว, (๒๕๔๘), แรงงานข้ามชาติกับปัญหาด้านสาธารณสุขในพื้นที่จังหวัดสมุทรสาคร, (เครือข่ายส่งเสริมคุณภาพชีวิตแรงงาน LPN) เอกสารอัดสำเนา หน้า ๑.

⁴อดิสร เกิดมงคล และ บุษยรัตน์ กาญจนดิษฐ์, แรงงานต่างด้าวชาวพม่าและความรุนแรงปัญหาแรงงานพม่า และ มายาคติความเป็นชาติไทย แหล่งที่มา www.midnightuniv.org.

⁵เรื่องเดียวกัน.

วรรณกรรมมอญ ลิเกออร์มอญ

บุษบา ประภาสพงค์

พระอะเฟาะ: เทพกวีของชาวมอญ

(ตอนที่ ๖)

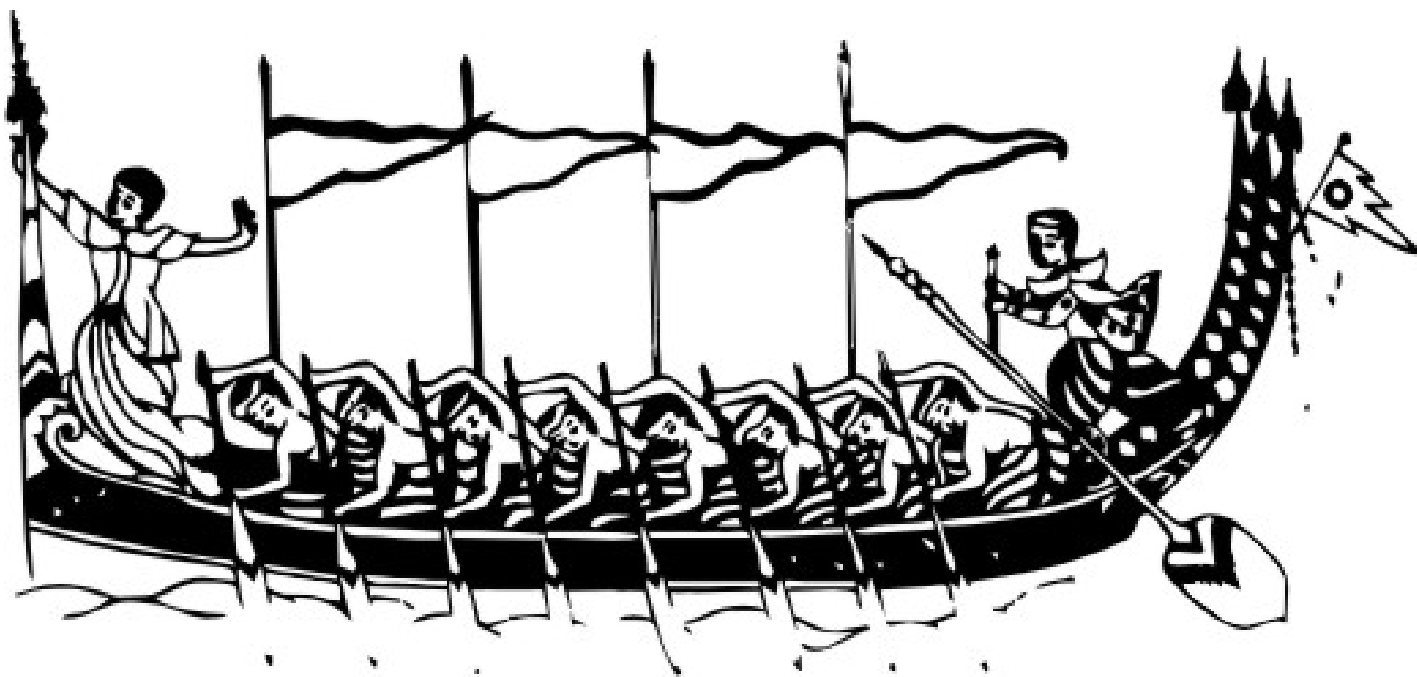
เมฆสร: มงกุฎแห่งความงามของบทกวี

ไม่มีหลักฐานชัดเจนว่า เรื่อง เมฆสร หรือ เมฆทูต ฉบับภาษามอญนี้ได้แต่งขึ้นเมื่อใด แต่จากข้อความบางตอนในเรื่องทำให้เราสันนิษฐานได้ว่า พระอะเฟาะน่าจะแต่งเรื่องนี้ขณะที่ท่านยังหนุ่มแน่น ท่านมีประสบการณ์การแต่งวรรณกรรมเรื่องอื่นๆ มาก่อนแล้ว และสังคมรอบข้างขณะนั้นมีความสงบสุขพอที่ธรรมกวีหนุ่ม จะมีโอกาสได้ใช้เวลาศึกษาค้นคว้าวรรณกรรมสันสกฤต แล้วรังสรรค์ให้เป็นเรื่องราวแห่งความรักด้วยบทกวีที่งดงามยิ่ง วรรณกรรมเรื่องนี้ แม้เนื้อเรื่องจริง ๆ จะมีไม่มากนัก แต่สิ่งที่มากคือบทพรรณนาเปรียบเทียบ ที่สืบเนื่องจากความงาม ความรัก และความทุกข์ อันเกิดจากความรักที่ไม่

สมหวัง เรื่องราวส่วนใหญ่มีบรรยากาศของความทุกข์แต่ฉากที่แสดงถึง ความสุขสมหวังของมาฆเทพกับนางวิษุฒดา ก็มีอยู่บ้าง แม้ไม่มากแต่ก็ดูสมจริง และถ้อยคำต่างๆ ที่พรรณนาความกึกอปรด้วยอุปมาโวหารที่ไพเราะคมคาย ซึ่งหากไม่ปรากฏชื่อผู้แต่งอยู่ที่ท้ายเรื่อง ก็ยากจะเชื่อว่างานชิ้นนั้น ๆ เป็นงานวรรณกรรมของธรรมกวีหนุ่มแห่งกรุงหงสาวดี ที่อุทิศทั้งชีวิตให้แก่อสมณเพศ

ผู้อ่านที่สนใจบทพรรณนาความงามของนางในวรรณคดีแบบฉบับของไทย เช่นเรื่องรามเกียรติ์ และ อิเหนา เมื่อมาอ่านเรื่องเมฆสร คงจะแปลกใจที่เห็นความคล้ายคลึงกันในการพรรณนาความงามในวรรณคดี ๒ ชนิด คือวรรณคดีแบบฉบับของไทยสมัยต้นรัตนโกสินทร์ กับเรื่องเมฆสรของพระอะเฟาะ ซึ่งน่าจะแต่งก่อนหน้าวรรณคดีทั้ง ๒ เรื่องนี้ไม่นานนัก พระอะเฟาะได้พรรณนาความงามและเปรียบเทียบความงามของนาง ตั้งแต่ศีรษะจรดปลายเท้า เชื่อมโยงกับสิ่งที่เห็นว่างามในธรรมชาติ เช่น เปรียบสีผมหงอกกับสีของปีกแมลงทับ เปรียบใบหน้ากับดวงจันทร์ แก้มกับจันทร์วันเพ็ญ เปรียบดวงตาดั่งตาของเนื้อทราย เปรียบถันกับบัวตูม เปรียบแขนกับงวงของช้างเผือก เปรียบนิ้วมือกับเทียนทอง เปรียบเล็บกับแก้วมณี และ เปรียบเสียงของนางดั่งเสียงนกการเวก เป็นต้น

ความงามในรูปลักษณะที่ประทับอยู่ในดวงตาของมาฆเทพมิรู้เลือน ทำให้มาฆเทพติดบ่วงแห่งความรักอย่างถอนตัวไม่ขึ้น ความมุ่งหวังในตัวนางนั้นมีมากมายนัก ชีวิตของมาฆเทพก็เหมือนกับดอกไม้ที่อยู่ใต้เงาเท้าของนาง เขาติดบ่วงรักทั้งๆ ที่รู้อย่างนั้นคือบ่วงแห่งความทุกข์ ตอนหนึ่งกวีได้เปรียบเทียบ

การพลัดพรากจากผู้เป็นที่รัก ในวรรณกรรมเรื่องอื่นๆ ของพระอะเฟาะอีกหลายเรื่อง เช่น เรื่องกระจกกลม และเรื่องพระนางพิมพา เป็นต้น ซึ่งก็มีความน่าสนใจเช่นกัน แต่บทโศดรรวญในเรื่องเมฆสร นี้มีความเด่นชัดและใช้ถ้อยคำพิถีพิถันมากกว่าเรื่องอื่นๆ และน่าแปลกที่การโศดรรวญเปรียบเทียบกับนี้มีหลายอย่างคล้ายคลึงกับที่ใช้อยู่ในวรรณคดีไทย

มาสมเทพว่าเป็นนายพราน และวิชชุดาเป็นไก่อปา ที่ล่อให้นายพรานมาวางกับดัก แต่ในที่สุดพรานก็เป็นผู้ติดอยู่ในบ่วงนั้นเสียเอง ชีวิตที่ปราศจากนางก็เหมือนกับไม่มีชีวิต มาสมเทพจึงรำร่อนหานางและตัดพ้อต่อว่าเทพบนชั้นฟ้าที่ช่างดูตาย ปล่อยให้เขาต้องจมอยู่กับความทุกข์จากความรักที่ไม่สมหวัง มาสมเทพตัดพ้อต่อว่าสิ่งต่าง ๆ ข้อความที่ตัดพ้อคล้ายกับที่ปรากฏอยู่ในวรรณคดีนิราศของไทยหลายเรื่อง และอารมณ์ของชายที่ผิดหวังในรักนั้นก็เปรียบเทียบกับว่ารุนแรงเสียยิ่งกว่าคลื่นทะเลยามบ้าคลั่ง แรงกว่าพายุในฤดูฝน และจิตใจก็มีมดมนและทุกข์ร้อนเสียยิ่งกว่าความร้อนจากไฟประลัยกัลป์ มาสมเทพเหมือนดังเรือที่อับปางอยู่กลางทะเล มีเพียงนางวิชชุดาเท่านั้นที่จะช่วยได้ และนางก็เปรียบดังเรือที่จะช่วยให้มาสมเทพข้ามไปถึงฝั่ง

บทพรรณานาธรรมชาติก็มีความงดงามไม่แพ้กัน พระอะเฟาะ เขียนถึงบรรยากาศยามเย็นที่งดงามแต่แฝงด้วยความเศร้าไว้อย่างน่าชื่นชม สิ่งทีกล่าวนั้นบางอย่างก็มีอยู่จริงและบางอย่างก็มีอยู่ในจินตนาการ เช่น นก ข้างฉันทันต์ ครุฑ กิณกร เสือ สิงห์ กวางทราย ภูติ พยัคฆ์ เปเรต ซึ่งล้วนพากันกลับเคหาเป็นหมู่ๆ ท่ามกลางธรรมชาติอันงดงามนั้น มาสมเทพถูกมัดอยู่อย่างเดียวดาย

พระอะเฟาะได้แสดงให้เห็นถึงความสามารถในการประพันธ์บทร้อยกรอง ที่เน้นพรรณนาโวหาร และการเปรียบเทียบแบบต่าง ๆ ทั้งการพรรณนาความในบทร้อยกรองซึ่งใช้โวหารเปรียบเทียบแบบต่าง ๆ ทั้งอุปมา อุปลักษณ์ และอติพจน์ เราอาจพบการโศดรรวญถึงความทุกข์ที่เกิดจากความรัก และ

บุญส่งด้ามปืน

จำหน่าย และรับสั่งทำตามออเดอร์ ด้ามปืนยาว
ด้ามปืนพก ทั้งชนิดลูกไม้ และอโตะเมติก
ผลิตจากไม้จันทน์ที่แกร่งและลวดลายสวยงาม
ภายใต้มาตรฐานอุตสาหกรรม
โดยโรงงานชั้นนำของเมืองไทย

บุญส่ง ไคมลอย

๗๐/๓ หมู่ ๔ ต.คลองควาย อ.สามโคก

จ.ปทุมธานี ๑๒๑๖๐

โทรศัพท์.

๐-๒๕๕๓-๑๔๗๐, ๐-๒๕๗๗-๒๖๘๙, ๐-๑๖๒๙-๔๔๙๔

เอ็ม.ที.ทัวร์ แอนด์ แทรเวล
M. T. Tour and Travel

กิตติ วรกุลกิตติ สุวณิธรวิ อธิคุณวิธรวิ

๖๕/๓๕ หมู่ ๔ ต.ลำปลายบาง อ.บางกรวย จ.นนทบุรี ๑๑๑๓๐

โทรศัพท์. ๐-๒๕๙๗-๕๕๑๑, ๐-๑๑๑๔-๗๕๖๖

เสาสงส์ - ธงตะขาบ มอญปากลัด

จำหน่าย และรับสั่งทำ เสาสงส์ ธงตะขาบ ย่าน่ง โสรง เข้มกลัด ปลีกและส่ง

ติดต่อ: ปริญญากุลปรการ สุวณิธรวิ คุรุวิธวาร์ คุรุวิธวาร์

เลขที่ ๑๗๓๔ ถนนลัดตะพง ตำบลตลาด อำเภอเพชรประแดง จังหวัดสมุทรปราการ ๑๐๑๓๐

โทรศัพท์. ๐-๒๕๖๔-๓๒๗๒, ๐-๔๐๐๖-๔๗๙๗

กิ้งก่า

นิทานมอญ

กานูลิ

ทรี แก่นดำ

นานมาแล้ว ในหมู่บ้านแห่งหนึ่ง มีชายหนุ่มชื่อ กานูลิ วันหนึ่ง เพื่อนของเขาได้มาชวนไปตัดไม้ไผ่ด้วยกัน กานูลิไม่ยอมไปแต่พวกเพื่อนก็พยายามคอยขอร้องให้ไปให้ได้ ในที่สุด กานูลิทนเข้าซีไม่ได้ก็จำใจต้องไป

เมื่อพากันไปถึงป่าไผ่แห่งหนึ่ง ต่างก็แยกย้ายกันไปตัดต้นไผ่ คงมีแต่กานูลิเพียงคนเดียวเท่านั้นที่ไม่ได้ไปตัด ได้แต่เดินไปโน่นมานี่เหมือนคนใจลอย

เมื่อพวกเพื่อนตัดไม้ไผ่ได้พอแก่ความต้องการแล้ว ก็พากันกลับมาและถามกานูลิว่า “กานูลิ ไม้ไผ่ของแกอยู่ที่ไหนละ”

“ฉันยังไม่ได้ตัดเลยสักต้น” กานูลิตอบ

พวกเพื่อน ๆ นึกสงสารจึงช่วยกันตัดให้ เมื่อได้ไม้ไผ่พอแก่ความต้องการแล้ว พวกเพื่อน ๆ ก็พากันผ่าไม้ไผ่และเหลาทำเป็นซี่เล็ก ๆ เพื่อใช้ทำลอบดักปลา ส่วนกานูลินั้นไม่ยอมแตะต้องทำอะไรเลย แม้ว่าพ่อของเขาจะตักเตือนสักเท่าไร แต่กานูลิก็ยังคงทำเป็นทองไม่รู้ร้อน ในที่สุดพ่อของเขาก็ต้องทำเอง

พ่อของกานูลิได้ทำลอบดักปลาขนาดใหญ่ให้เขาไปหนึ่ง และเมื่อพวกเพื่อน ๆ ทำลอบเสร็จแล้ว ต่างก็พากันนำลอบไปดักปลา กานูลิก็เอาไปวางบ้าง แต่ลอบของเขาใหญ่โตเกินไป มันใหญ่จนเกินห้วย ฉะนั้นแทนที่จะได้ปลาก็เลยไม่ได้สักตัวเดียว เพราะปลากับลอบอยู่คนละทาง พวกเพื่อน ๆ เห็นเช่นนั้นจึงพูดกับเขาว่า

“กานูลิ แกไม่ได้ปลาเลย มาซีเราจะแบ่งปลาที่เราจับได้ให้แกบ้าง” กานูลิยอมตกลงรับด้วยความยินดี พวกเพื่อน ๆ จึงแบ่งปลาให้คนละนิดละหน่อย แล้วก็พากันกลับบ้าน

เมื่อเดินทางมาได้เพียงครึ่งทาง กานูลิได้แลเห็นกองไฟที่กำลังเผาผลาญอยู่เขาจึงคิดจะย่างปลาที่กองไฟนั้น

เมื่อกานูลิย่างปลาได้สองสามตัว ฝีมือเขาไปเสีย กานูลิก็ย่างปลาใหม่อีกสองสามตัว ฝีมือเขาไปอีก จนในที่สุดเหลือเพียงตัวเดียว คราวนี้เขาจับหางปลาไว้แน่น พอฝีมือเขาไปปลาอีก กานูลิก็จับมือไฟไว้ได้แล้วพูดว่า

“แกขโมยปลาที่ข้าจับมาด้วยความเหน้อยยากไปหมด แกจะต้องถูกลงโทษ แกจะต้องตาย”

“อย่าฆ่าฉันเลย” ฝีมือร้อง ถ้าท่านอยากได้ทอง ฉันก็จะเอามาให้ท่านตามต้องการ ท่านต้องการอะไรฉันก็จะเอามาให้ทั้งนั้น อย่าฆ่าฉันเลย

“ข้าไม่ต้องการเงินหรือทองแก” กานูลิตะคอก “แต่ข้าต้องการให้ข้างในตัวข้ามีเสียงดัง แวง แวง แวง แวง” เหมือนอย่างที่เขาร้องไล่ตะเพิดนกกระจอกออกไปจากทุ่งนา ถ้าแกทำตามที่เขาต้องการนี้ได้ ข้าก็จะปล่อยแกไป ถ้าแกทำไม่ได้ข้าก็จะฆ่าแกเสีย ด้วยอำนาจของผีเจ้าผีตนนั้นกับบันดาลให้ข้างในร่างกายของกานูลิเสียงดัง “แวง แวง แวง แวง” และเมื่อกานูลิไปเผาข้าวในนานนกกระจอกก็ไม่กล้ามารบกวน เพราะได้ยินเสียง “แวง แวง แวง” อยู่เสมอ ก็นึกว่ามีคนอยู่ และคงเห็นมันเข้าแล้ว

วันหนึ่ง กานูลิได้ไปขโมยควายชาวบ้าน และเพื่อป้องกันไม่ให้เกิดเสียงดัง เขาจึงเอาหญ้าเอาฟางมาห่อหุ้มตัวไว้ เมื่อเขาเข้าไปในคอกควาย ควายเห็นหญ้าที่ห่อหุ้มตัวอยู่ ก็คิดว่าเอามาให้มันกิน มันจึงจับเอาหญ้ามากินจนเต็มปาก ทันใดนั้นเองก็มีเสียง “แวง แวง แวง” ดังขึ้น เจ้าของควายได้ยินจึงพากันออกมาดู และไล่จับกานูลิไว้ได้ เรื่องก็จบลงแต่เพียงเท่านั้น

บรรณานุกรม: ส.พลายน้อย, (๒๕๓๔), นิทานมอญ, กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช, หน้า ๒๑-๒๕.

မျိုသွားတို့ရအ... --- ---

ကဏ္ဍောသမန်တံ စိုပ်ကျင်အခိုင် မွဲဝါပွန်ရ၊ သိုဟုံတီ မွဲသင်္ဂှ် တတ်စက်ကျောံအာသွာံတိုဟုံပွန်ရ၊ လိမ်ရမျာင်မန် ပိုတံလေဝ် ဂွံကျင်အာယုက်မွဲသွာံမွဲအခါတု၊ ဒတောင်သိုင်မန် သုဝဏ္ဏဘုမ်ဂမ္တိုင်လေဝ် ချူပျိုန်ထွေး သောင်ကဋ္ဌးဒိုင်ဟုံအိုတ်ဏီ၊ သွက်သွာံဒ်ဗဟုသုတ ဂွံတီအဆက်အဆေန်သိုင်မန် ပွဲဝင်ချင် သုဏ္ဏဘုမ်သခိုက်တု မွေးဆက်ပျိုန်ထွေးဏာပွဲသွာံတိုဟုံပွန်ရ၊

ပွဲကိုကွပ်လိမ်တုကျင်တေံ ပိုဂွံလူတ်ကျင်လဝ် သိုင် မရနက်ကို ဓါစောံသုန် မွဲယုပုရောမိတရာဇာ စုတိအာ ပွဲ ခြေပ် AD 178 သာသွာ ၇၂၂ တု မွဲအဆက်ခပ်သိုင်သာဓု ရာဇာ ကျောံဂွကျာ်သုတ္တိဒေဝီ ဆက်ပကင်ရင် ပိုင်အာနန် ပွန်ရ၊ ပွဲလက်ထက်သိုင်ဝံ အခိုင်ပွန်သံဂါယနသွက်သွာံ ပဠေပ်ပဠေတ်သာသွာ ပေင်ကျင်ကွမ်သွာံတုအလိုသိုင် သွဒကာပစ္စယ် သွညိုပ်သွကိုကျာ်ဇောံ အ္ဓာတုသောပကထေရ် သိုကို နိမန်ကွနင်ခမိသင်မန်အလုံအာဏာစက်ရးနိုကို ချင် သုဝဏ္ဏဘုမ်မွဲတု ဆက်ပွန်အာဆဋ္ဌသံဂါယနသုတ် ပဠေပ် ပဠေတ်သာသွာမရနက်ကို တြံဝါ ပွဲသက္ကရာဇ်သာသွာ ၇၃၆ AD 192 ဂ်ရ၊ လက်ထက် သိုင်ဝံ ဟိုတ်နူပရေင်ရှေသောသွာ တွဟ်ခြာညိညကို ဟိုတ်နူပရေင်ပိုန်ခြပ်ကိုတု အဏာစက် သုဝဏ္ဏဘုမ်စကတံင်ကတ ကလိုက်ကမိုင်ကျင်ရ၊ ဂကူကြောမ် (ဝါ) ဂကူခမေန် မဒ်ဒတောင် စေန်ဆက်စှေကျင်နူမန်တံဂ်၊ ရှေသေဝါဒဟိန်ဒူဂိုင် မန်သုဝဏ္ဏဘုမ်ဂမ္တိုင် ရှေသေဝါဒ ဝါဒဗုဒ္ဓဘာသာ နှံရတ်သိုကဋ္ဌောပ် မန်နွံပွဲချင်သုန် ချင်တကအိ

ဓါတံဂ် ရှေသေဝါဒဟိန်ဒူဂိုင်ဒဟိန္ဒူ၊ ဟိုတ်နူပဋိပက္ခဓရ် ပတေံတု ဒ်ကျင်ပွေတ်သွဉ္ဇးသွအ်ကို ခမေန်တံဂ် ဒးကျင်ကေတ် ဒိုင်ကပေတ်ဗိုက် ပွဲသွေဟ်ကွင်မန်တံဂ်တု၊ ဓရ်ဏုဿာက္ကိဒ် ခမေန်တံပကောံခြဟတ် ကျင်ဗျိုက်ချင်မန်ရ၊ လက်ထက်သိုင်ဝံ ခမေန်တံတင်စွေဟ်ကိုမန်ဟုံမာန် မန်တံစိုဒ္ဓါလင်ကျောန်ဒိုင်ဒိုင်ရ၊ သိုင်ဝံ ဂွံအာယုက် ၂၀ သွာံတိုန်နန် ပိုင်ချင်ပိုင် တြံသွာံတု ပွဲသာသနာ ၇၈၂ AD 238 ခါမဂွံအာယုက် ၈၀ ဂ် စုတိအာရ၊

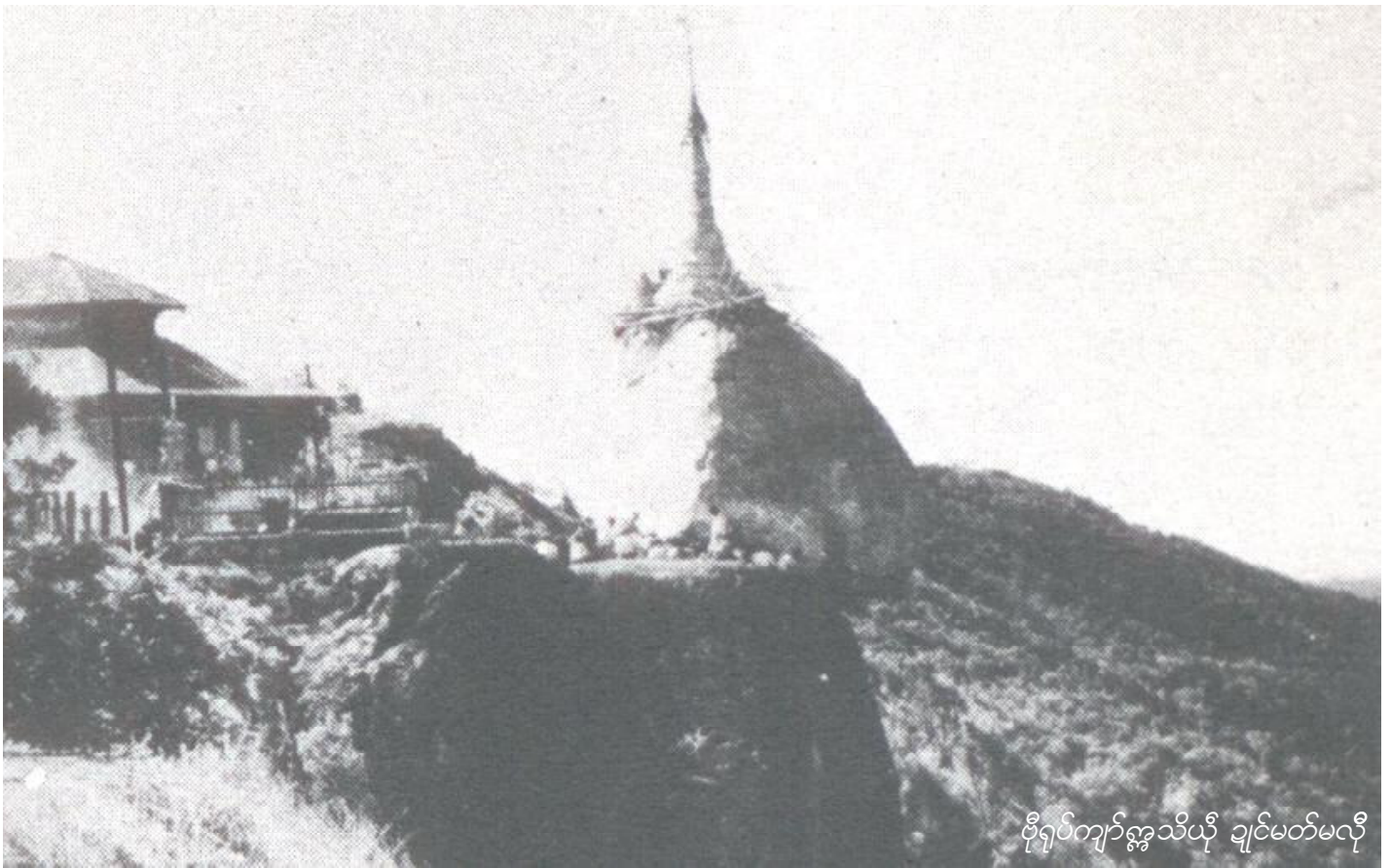
မွဲအဆက်ခပ် သိုင်ဓမ္မပါလရာဇာ ကျောံဂွကျာ် ဒက္ခဒေဝီဆက်တိုန်နန်ပွန်ရ၊ သိုင်ဝံ ဒ်ဉ္ဇးသျှိုက်ဗျိုက်ကိုကျာ် ဓရ်လောန် စိုတ်စရိတ်ချိန်စတ် သုဂရုကိုပရေင်ပွာန်ပရေင်ချင် ကွာန်အောန်တု ချင်မန်အာဏာစက်သုဝဏ္ဏဘုမ် မပ္ပံကိုမေင် ဇေး, ဟံသဂိရိ, ချင်သုန် သိုကိုသွေဟ်ကွင်ဇောံ ဂကူသွာံင်ဂမ္တိုင် ဒးလုပ်သုင်စောံဒိုင်တံဂ် စိုပ်အာသွေံတု သိုင်ခမေန် (ကြောံ) မွဲယုပုရိမေန်ပွဲ AD 242 ဂ်ရ၊ ရးအာဏာစက်သုဝဏ္ဏဘုမ်ဝံ သုပတမ်နူ AD 49-82 ဂကူပျူတံ ပွန်ချင်ဗိသနူ ဒးဒိုင်ထေးကး ပါအာတု အလန်ဏံဒးဒိုင်ကျထကးပါကိုဂကူတုဟ် မရနက်ကို ဓါဝါရ၊ ဂကူမန် မပ္ပံကိုချင်သုန် မေင်ဇေး မွဲဗွံင်ဒိုဟိန်ဂမ္တိုင် ဒးမံင်သွပ်တံကြောမ် ဘာသာဟိန္ဒူ ကြောပ်ဓလိုဗျိုက်လဝ်ရ၊ ပရေင်ပိုန်ခြပ်မန် သွေဟ်ဗိုက်ဇောံ ပွဲချင်သုန်တံဂ်လေဝ်ဒးဒိုင် လေင်ဒိုက်အာကိုရ၊ သိုင်ဝံ ပွဲ AD 238 ဂွံအာယုက် ၄၃ သွာံ ဒ်သိုင် ဟွင်ရင်ချင် ၇ သွာံ ပွဲသာသွာ ၈၁၇ AD 245 ဂွံ အယုက် ၅၀ သွာံစုတိစအာပွန်ရ၊

နူဂ် ပွဲ AD 245 ဂ် သိုင်သုဒဿနရာဇာကျောံသုဒ္ဓ ဒေဝီဆက်ပိုင်ပြီအာပွန် သိုင်ဝံ ဂွံအာယုက် ၂၅ သွာံ တိုန်နန် ဂွံပိုင်ချင် ၂၈ သွာံတု ပွဲ AD 273 စိုပ်အာယုက် ၅၃ သွာံဂ် စုတိအာပွန်ရ၊

ပွဲသွာံဂ်ပွန် သိုင်ယောဂဒိယရာဇာကျောံဂွကျာ် ပဒုမဒေဝီ ဆက်ပိုင်ပြီအာသိုင်ဝံ ဂွံအာယုက် ၄၃ ဒ်သိုင်၊ အုပ်ဓုပ် ချင်ပိုင် ၆ သွာံ ပွဲသာသွာ ၈၂၃ AD 279 ဂွံအာယုက် ၄၉ ဂ် စုတိအာပွန်ရ၊

နူဂ်သိုင်အသက္ကရာဇာကျောံဂွကျာ်သုမနဒေဝီ ဆက် မင်မွဲအာချင်ပွန်ရ၊ လက်ထက်သိုင်ဝံ အတိုင်ဒတောင်တွောပ် သိုင်တြေံ သွက်သွာံပဠေပ်ပဠေတ်သာသွာပေင်ကျင်ကွမ်သွာံတု သိုင်သွညိုပ်သွကိုဒုတိယ သောပါကထေရ် ဆက်ပွန်သံဂါယန ထပ်ဝါ ပွဲသာသွာ ၈၃၆ ဒွာဲဘာကေလာသ ဒေသအာယသွာ မဒ်ရ၊ သိုင်ဝံလေဝ် ဂွံအာယုက် ၂၃ ဒ်သိုင် ပိုင်ချင်ပိုင် ၅၉ သွာံ ပွဲ AD 338 စိုပ်အာယုက် ၈၂ ဂ် ဒးစုတိအာပွန်ရ၊

မွဲအဆက်ခပ် သိုင်ပဒုမရာဇာ ပွဲစိုပ်အာ ၃၂ သွာံ ကျောံဂွကျာ်ဂန္ဓဒေဝီ ဆက်စိုန်အာပွန်ရ၊ သိုင်ဝံလေဝ်ပွဲဝင်

ဦရပ်ကျာ်ဇ္ဇာသိယို ချင်မတ်မလို

ထမံက်လင် တွင်တွဟ်ဟဲ့တဲ ပိုင်ဂွံချင် ၁၆ သွံ ပွဲအာယုက် ၄၈ သာသွာ ၈၉၈ ဂ် စုတိအာရ၊

အဆက်ဂ်ပွန် သိုင်ဗန္ဓုရာဇာ စိုပ်အာယုက် ၂၂ တိုန်နန် ကျောံဂွကျာ် ရမ္မဝတီဒေဝီ ပိုင်နန်ပိုင် ၃၇ သွံတဲ ပွဲအာယုက် ၅၉ AD 391 ဂ်ထပ်စုတိအာပွန်ရ၊

နူဂ်တဲပွဲသာသွာ ၉၃၅ AD 391 သိုင်သီလရာဇာ ကျောံဂွကျာ်သမ္မာဒေဝီ ထပ်ပိုင်ပြီအာပွန် ပရေင်တွင်တွဟ် မံက်ပြာကတ်ဒိုင် သွက်သက်သီဂကူမန်ဂီဗုဒ္ဓဘာသာ ဂွံခိုင်ဗိုန် အာ ပွဲဝင်သုဝဏ္ဏဘုမ်ပွဲပွဲက်ကိုဂ် ဂွံဆီကေတ်ရ၊ သိုင်ဝံလေဝ် အဆင်ပွန်သံဂါယနချင်မန် စိုပ်ကျင်ပွန်တဲ ပွဲသာသွာ ၉၃၆ ဂ် သိုင်သွတ္တိပင်ကိုမဟာထေရ် အနောမဒဿီ (ဝင်လူၤသွးလဝ် ရေဝတထေရ်)တဲဆက်ပွန်အာ အဋ္ဌမသံဂါယန သွးဇူး သာသွာ မရနက်ကိုဒွာ်အလန်ရ၊

လက်ထက်သိုင်ဝံ ဂကူမန်ပိုတံဂွံနင်ပိဋကတ်ပိ နူတကအ်သိုင်ဗို လျာ်ကော်(ချင်သိရိလင်္ကာ)ဂ် မြဟ်တမ္ဗင် ဇာပ်ညးအဲတိတ်ကိုရ၊ ပွဲကာလပွန်သံဂါယနဗ္ဗိတ်တဲဂ် မဟာထေရ်ဇော်အနောမဒဿီ(ရေဝတ) ကော်ခိုသွတ်ပညာ မညွေတ်သွာ မှုယုဗုဒ္ဓဃောသာ လထွးကိုပရူပရာ မန်တံ ဂွံလပ်ပိဋပင်ကျာ်တြဲ နူမဇ္ဈိမဒေသ(အိန္ဒိယ)တဲ ဒဒ်ရအတိုင် ပဝံက်အဋ္ဌကထာနွံဒိုင်ပွဲတ္တအ်သိုင်ဗိုတေဂ် မန်တံဟံ့ဗျိုက်ပေင် ကီတဲ ဗလးဏာခမိသွတ်ဗုဒ္ဓဃောသာ ကိုအာက္ခဲကေတ်နင်ရ၊

ပွဲခေတ်ဝံ ခမိက္ခာ်တရ်အာက္ခဲပိဋကတ်ပိဓါဇကု နူချင် ကြက်မွဲဇကု ချင်မန်မွဲဇကုရ၊ ခမိချင်ကြက်ဂ် မှုယုဗဟိယာန် (Fahien) က္ဍအာချင်အိန္ဒိယတဲ မံင်တဲတြဲသွာ နူ AD 404 စိုပ် AD 410 ချူဆာ်ပိဋကတ်မဟာယနတဲ ဖျဏာချင်ကြက်ရ၊ လွါသုဝဏ္ဏဘုံသထိုဂ် မဟာထေရ်ဗုဒ္ဓဃောသာ မံင်ချင်သိုင်ဗို ပိသွာ နူ AD 410-AD413 ချူစောံပိဋကတ်ပိ လွိတ်စိုပ် ပြကိုဟ်တဲ ဖျဏာချင်မန်ရ၊ (မှာထေရ်ဗုဒ္ဓဃောသာဝံ ဌ်ကောန် ဗဗ္ဗးပွဲက္ခာန်ဃောသ ဌ်ညးလျှပ်ပေတ်ကွေတ်ပြဟ္မဏ ဗွဲကြဲပေတ် ရေကျာ်ဂေါတမတဲ ဌ်ကျင်ခမိ ညးဝံ ဂွံလုတ်လပ်အရေဝ ဘာသာသန္တရ ပွဲဂ်စိုသွာ စိစောန်အရေဝဘာသာပိဋကီရ၊)

မှာထေရ်က္ခဲစောံလိက်နကိုဘာသာပိဋစိုပ်ဒတဲ ကျွေင် စရဂ် သိုင်ကိုသိုကိုခမိသင်တ္တံသိုင်ဗိုဂမ္တိုင်ကို ဘိုင်ပလံင်ဖျေ သွေဟ်ကွေင်ဂြိုဂြိုဂြိုကိုရ၊ ကောန်ချင်မန်သုဝဏ္ဏဘုံဂမ္တိုင်ကိုလေဝ် တီဒဒ်ရ မှာထေရ်ကျောံပိဋကတ်ပိ ကျွေင်စကျင်ဂ်ဗွဲမကျွေင် ကမ္မဒိုဇိုတ် မင်ဒုင်တြင်ပုဇ်ဒိုင်ဒိုတ်ရ၊ ညးလျှိုတ်ဂ် ဗပ်သုတ်ကွေင် ဖိလိုင်ဏာအတိုင်ဇော်သုတ်စိတဲ ပုဇ်လေဝ်နွံရ၊ အခါကာလ မှာထေရ် က္ဍစိုပ်ကျင်သွေဟ်စိသုဝဏ္ဏဘုံသဇိုဂ် ကောန်ချင်က္ခာန် ဂမ္တိုင် ပုဇ်သွေဟ်ဂ် ဗွဲမမိပ်မြဟ် ပျိုင်ထံဂ်တဲ ထပ်ပွဲတဲ က္ဍဖျဏာ ပိဋကတ်ပိရ၊ အခိုက်က္ခာပုဇ်ဝံ သွေသွေဟ်ဒိုင်ဗိုကိုလျာ် ဇာပ်စိုပ် ဂိတုဘတ်ပေင် မန်တံ ပုဇ်ဗပ်သုတ်ကွေင်ရ၊

မှာထေရ်ဗုဒ္ဓဃောသာဝံ ဌ်ညးစိစောန်ဗဟုသုတ တီ

ဗိုရပ်ကျာ်လျှင် ချင်ဟံသာဝတီ

ညာတ်ၵိုင်တဲ ဗိုပ်ကျင်ချင်သုဝဏ္ဏဘုံတဲၵ် ချူနွဲဗဒိပြကိုဟ်
ဓမ္မသာတ် ကုတ်ဒန်သွောင်ပရေင်အုပ်စုပ်ချင်ကွာန်တဲ ပအပ်ကို
သိုင် သွက်ဂွံဆက်ပိုင်ပြီအာချင်ရ၊ ပြကိုဟ်ဝံ ဒယံတမ္ဗင် ဂကူ
သွာင်လေဝ် ဒးကွဲးစွောံကေတ်နဲကဲတဲ မန်ပိုတံ ဂွံကျင်အထိုင်
အသးဂ်လေဝ် ဂွံတီကေတ်ရ၊ သိုင်ဝံ ပွဲသာသွာ ၉၃၅ AD
391 အခါဂွံ ၁၉ သွာံၵ် ဒ်သိုင် ပိုင်ချင်ပိုင် ၇၁ သွာံတဲ ပွဲ
သာသွာ ၁၀၀၆ AD 462 ဗိုပ်အာယုက် ၉၀ သွာံၵ် စုတိစ
အာသွာ်ရ၊ မွဲအဆက်ခပ် ပွဲသွာံၵ်ပွန်

သိုင်မဟိင်သရာဇာ ကောံဂွံကျာ်သုဝဏ္ဏဒေဝီ ပကင်ရင်
အာချင်ပွန် သိုင်ဝံ ဂွံအာယုက် ၂၉ ဒ်သိုင် ပိုင်ချင် မွဲသွာံတဲ
ပွဲအာယုက် ၃၀ သွာံ သာသွာ ၁၀၀၇ AD 463 ဂ် စုတိအာ

ဗိုရပ်စိုပ်မန်တြံ ပွဲလက်ထက်သခီ

ပွဲအဝယ်မသေတ်သွတ်ရ၊

နူဂ်ပွန်သိုင်ဗလိကရာဇာ ကောံဂွံကျာ်သမ္မာဝါစာဒေဝီ
ဆက်ပိုင်ပြီအာပွန် ပွဲလက်ထက်သိုင်ဝံ ဟိုတ်နူအခိုင်ပွန်
သံဂါယနပေင်ကျင်ကွံသွာံရၵ် ဂွံအခေါင်ပွန်နဝမသံဂါယနသွတ်
ပွဲလျှူအာဏာစက်မန်သုဝဏ္ဏဘုံပွန်ရ၊ ခမိသင်မန်ဂမ္တိုင် သိုက်
ယိုက်ပွန်နင်သွရိတ်သွတာပိဋကတ်ဂမ္တိုင်တဲ ပွန်သံဂါယန
သီပဋိအဋ္ဌကထာအိုတ်ရ၊ သွင်ပွန်နဝမသံဂါယနသွတ်ဝံ တွေင်
တွဟ်လောန်သန်ရ၊ သိုင်သွသ္မိပ်ပွန်အိသီလမဟာထေရ်တဲ
ပွန်ဏာသံဂါယန ပွဲသာသွာ ၁၀၃၆ AD 492 ဂ် မဒ်ကိုရ၊
သိုင်ဝံ ဂွံအာယုက် ၂၅ သွာံဒ်သိုင် ပိုင်ချင် ၃၅ သွာံတဲ ပွဲ
သာသွာ ၁၀၄၂ အာယုက် ၆၀ ဂ် စအာသွာ်ရ၊

နူဂ် ပွဲသွာံၵ်ပွန် သိုင်ဇမ္ဗုဥတ္တရရာဇာ ကောံဂွံကျာ်
စိတ္တသမ္မာဒေဝီ ဆက်စိုန်အာချင်ပွန် ပွဲလက်ထက်သိုင်ဝံလေဝ်
ပရေင်တွေင်တွဟ် ထမံက်လပ်ပွဲဝင်ဟံ့မွဲကွေံကွေံရ၊ သိုင်ဝံ
အာယုက် ၃၄ သွာံ ဒ်သိုင် ပိုင်ချင် ၅၁ သွာံတဲ ပွဲသာသွာ
၁၀၉၃ AD 549 ဗိုပ်အာယုက် ၈၅ သွာံၵ် စုတိစအာသွာ်ပွန်ရ။

စိုဉ်အာအဆက်ဂတတေံ

လင်ကာမန်

ဆာန်ပိုင် ပျိုဟံသာ

ဆာန်ချူကျိပ်သွပ်

ဂွိုင်ဖက်မန်အိုတ်	စိုတ်ဂွံကွေဟ်
ချူကျော်စိုတ်တီ	သီဂိုင်စိုတ်ခါတ်
ကြက်မဇမန်	ကောန်လုပ်သွက်ဂကူ
သောတ်ဖွေ်ဂွံကျင်	ကျပ်သွင်ကျင်ကို
တို့ရးချင်မန်	နွံကျင်ကိုနန်
မန်ဟွံဆာန်ဟာ	ကွာမန်ဟွံအိုတ်
စိုတ်တီချူနင်	မင်စိုဉ်းကောန်
တီအောန်ဟွံကောန်	အောန်စိုတ်ဟိုမင်
ရံင်ကိုပိုန်ဏံ	တုံညးအဲမန်
တီအောန်တီဂျိုင်	တိုင်ရိုဗင်ညိ
ဥပမာ	ကွတ်ဂြုန်
သောတ်ဖွေ်ဟွံဟို	နွံသိုတာလျိုင်
ကျိဉ်ဘဝမွှိဟ်	ညိဟွံအဲချပ်
ပျိုတ်အာမဲ့တဲ	တဲအာမဲ့ဘဝ

ဟွံဂွံကိုမဲ့ဟာ

ဂွိုင်ဖက်မန်အိုတ်	ကောန်စိုတ်သွက်ဂကူ
သွးပရေင်အတ္တ	ဟွံရန်သွက်ဇကု
သွးဝါကွံသွပ်	ဟွံကျိပ်သွက်မန်
သွးကောန်သမ္ဘာ	ဥာလုပ်သွက်ဂကူ
သွးဆီပလက်	ဟွံဖက်သွက်ဂကူ
သွးသိုလမျီု	လုပ်ရိုသွက်မန်
သွေဝါသွေဝဲ	သွေကွေ်ကွံသွပ်
သွေကွာန်သွေဌာန်	သွေသိုမိမ
သွေကောန်သွေဇာတ်	သွေသိုက်သမ္ဘာ
တသိုက်နွံသွေဝဲ	စိုတ်အာဇာနဲ
သွေဌာန်ပွဲချင်	ကျင်တန်ပွဲဂြိုပ်
ဗဒိုပ်မန်ကွေ်ဗွန်	မင်အကြာကွေ်ဗွန်
ဗြဲဂူသိုဒိုက်	သိုက်ကလိုက်တိုက်ဟွံဂွံ
တဲကာတ်ဂမ္တ	ကြမုက်သိုဟွံ

စိုပ်အခိုင်မုတ်ကျာ	စိုတ်ကွာပလောံဟွံ
ဆိုသိုက်ဂွံသုင်	ပုင်ဟွံဂွံသွေ
ပုင်နွံဂွံသွေ	သိုဟွံဂွံသုင်
ဟွံမဲရ်နွံစုင်	ဂဇုင်အကြာဂြိုပ်
ကျိပ်သွပ်အကြာချင်	ဆိုကျင်ဂြိုပ်စွေင်
မွှိဟ်ရိုဟွံ	ညးမဲ့ခရ်ကောန်မင်
ကျိပ်သွပ်အကြာဂြိုပ်	ဒွာဗဒိုပ်ဟွံ
ရံင်အာစပ်မန်	ဟွံဆာန်ချူဟာ
ခြာဟွံလံဂွံချင်	နာဲကျင်ဟိုမင်
ညင်ဂကူဟွံကွက်	နာဲဟွံဖက်ကောန်
ကောန်ဟိုပျူဗွေက်	ထိုက်ဂုန်ဟွံရံင်
နာဲနွံအကြာချင်	တသိုက်သွင်ဂွံမင်
ဟွံရံင်ဟွံကောန်	ဟွံကောန်သွက်ဂကူ
ကြစးဟွံရံင်	မိပ်မင်သွိုင်ညး

ပြေစိုတ်ဟာနာဲ

တဲဏံပိုရို	သွက်ဂကူဂိုကွံ
ပံနုမဲ့	ချင်သွေလွဟို
သိုစိုတ်သိုခါတ်	လညာတ်ညာဏ်အာဇာ
ဥာလုပ်ကျင်ရို	ဂိုကွံကျိပ်သွပ်
စိုပ်ဌာန်ကွေ်ဗွန်	ဟွံရန်ကိုတသိုက်
ဒုင်ဒုင်သွက်မန်	ယောန်လုပ်တေတ်ချင်
ကျင်င်ညိ	ဒုင်ကျင်သွက်မန်
အလုံမန်သိုဖအိုတ်	စိုတ်ခါတ်ဒွံမန်
သွေဝဲမင်ချင်ဟာ	ခြာဟွံလံစိုပ်ဟေင်
ပွဲတေင်ခရ်ညိ	သွချိုဟွံမာန်
ညာဏ်မန်မင်သွင်	ဟိုတ်ကျပ်နွံစုင်
စုင်တက်ညးဟွံဂံင်	ဟိုတ်မင်ခရ်ညိ
ဂြုဏ်ဂြို	ကျင်ရိုသွက်ဂကူ
ပိုမန်လွချပ်	ကျိပ်သွပ်မဲ့ခရ်
ကောန်မင်သွက်ဂကူ	ဂွံအာစိုပ်ဂွံင်တရ
ညးညိအဲကို	သိုခရ်ညိသာ
ဂွံင်တရမန်အာ	ဟွံလံဒးစိုပ်ကွာ

วัดพนม
ธรรมาสน์ วัดพนม

พรปีใหม่

ขอพระบารมี ศรีไตรรัตน์ ขจัดทุกข์
ทุกท่านสุข ปราศรณาใด ได้สมหวัง
เงินทอง เพิ่มพูน ดุจขุนคลัง
นั่งนับสตางค์ เป็นสุข ทุกคืนวัน

เทิดพระบารมี ๖๐ ปีครองราช

ทุกอย่างก้าว ของพระบาท พร้อมหยาดเหงื่อ
ด้วยจิตเอื้อ ค้ำเกล้า ชาวสยาม
ทรงห่วงใย ประเทศ ทั่วเขตคาม
สมลือนาม พ่อหลวง ของปวงชน

พระแม่เจ้า สิริกิติ์ สถิตยฺแล้ว
เป็นดวงแก้ว ส่องแสง ทุกแห่งหน
พระแม่คู่ บารมี ภูมิพล
จริยาวัตร กรณียกิจล้น ธรณี

หมายเก็บ ดาวเดือน บนเรือนฟ้า
ร้อยเป็น พวงมาลา ดารดาษี
กราบพระบาท น้อมเกล้า อัญชูลี
สดุดี महाराज แห่งชาติไทย

จิตลมน สันทอง
ชมรมเยาวชนมอญราชบุรี

มีบรวาร แวดล้อม อยู่พร้อมหน้า
บุตรีดา รักหลอมใจ ให้สุขสันต์
ชีวิตรื่น ชื่นสุขทั่ว ชั่ววันรันดร์
มหัศจรรย์ แห่งพุทธคุณ นำหนุนใจ

จะนั่งนอน ทำสิ่งใด สุขใจยิ่ง
หลักความจริง พุทธวจี ที่ขานไข
ให้ชาวพุทธ วิมุตธรรม นำก้าวไกล
สุขสดใส “ไม่เจ็บไม่จน” ทุกคนเอย

ประเสริฐศรี เตมียกุล
ชมรมชาวไทยเชื้อสายรามัญปทุมธานี

“**คติคำสอน**” เป็นคำสั่งสอนที่ผู้เฒ่าผู้แก่ในแต่ละท้องถิ่น ได้ยึดถือเป็นแนวทางประพฤติปฏิบัติในชีวิตประจำวัน และสอนลูกสอนหลานให้ดำรงตนในทางที่ถูกต้องตามจารีตประเพณีของบรรพชน คติคำสอนจะแฝงไปด้วยข้อคิดที่เป็นประโยชน์ สะท้อนให้เห็นถึงคติ ความเชื่อ ระบบความคิด และวิถีชีวิตของกลุ่มชน ประยุกต์ใช้ได้กับทุกยุคทุกสมัย

กู๋กู๋อุ๋ลู่กู๋ กู๋กู๋อุ๋ลู่กู๋

(กุ่มเปิงหมั่วแห่ล๊ะหมอก กุ่มด้ากัจหมั่วปรอก)

คำศัพท์ กู๋ (กุ่ม) - คุณ, บุญคุณ
กู๋ (เปิง) - ข้าว
อุ๋ (หมั่ว) - หนึ่ง
ลู่กู๋ (แห่ล๊ะหมอก) - บั้น, คำ
ลู่กู๋ (ปรอก) - จอก, ทะนาน, กระบวย

ความหมาย บุญคุณข้าวหนึ่งบั้น น้ำหนึ่งกระบวย

เป็นสำนวนหมายถึงให้ระลึกถึงบุญคุณของบุคคลที่มีต่อเรา คือเมื่อกินข้าวเพียงบั้นหนึ่ง หรือน้ำเพียงกระบวยหนึ่งของผู้ใดผู้นั้นก็มีบุญคุณ ใครที่กินของผู้ใดก็ต้องระลึกถึงบุญคุณของผู้เป็นเจ้าของนั้น สำนวนนี้คล้ายกับสำนวนไทยว่า “ข้าวแดงแกงร้อน”

กู๋อู๋อู๋อู๋อู๋ อู๋อู๋อู๋อู๋อู๋อู๋

(เกอะเจียะเปาะฮัชะนาโกน แต้ะฮัโกนเปาะฮัชะนาเด็กัจ)

คำศัพท์ กู๋ (เกอะ) - ได้
อู๋ (เจียะ) - กิน
อู๋อู๋ (เปาะฮัชะนา) - คิดถึง
อู๋อู๋ (โกน) - ลูก
อู๋ (แต้ะฮั) - ต้อง
อู๋อู๋ (โกน) - ทำ

กู๋ (เด็กัจ) - ทาส, ข้า, คนใช้

ความหมาย ได้กินคิดถึงลูก ต้องทำคิดถึงทาส

เป็นสำนวนหมายถึงลำเอียง เอื้อประโยชน์แต่กับฝ่ายที่ตนรัก ไม่ปฏิบัติให้เป็นกลางอย่างตรงไปตรงมา เลือปฏิบัติขาดความยุติธรรมนำไปสู่ความเหลื่อมล้ำชนชั้นทางสังคมอย่างที่เป็นอยู่ในสังคมเรา ที่มักจะไต่ขึ้นไต่พังหรือพุดกันเป็นวลีที่ฮิตติดปากว่า “เด็กเรา” ต้องมาก่อน

กู๋อู๋อู๋อู๋อู๋ อู๋อู๋อู๋อู๋อู๋อู๋

(เกอะพอร์บาซากัจ ฮุมด้ากัจปะดัวตอมฮู)

คำศัพท์ กู๋ (เกอะ) - ได้
อู๋ (พอร์) - ผล, ประโยชน์, คุณ
อู๋ (บา) - สอง
อู๋อู๋ (ซากัจ) - อย่าง, ประการ
อู๋อู๋ (ฮุม) - อาบ
อู๋ (ด้ากัจ) - น้ำ
อู๋ (ปะดัว) - ที่, ใน
อู๋อู๋ (ตอม) - โคน
อู๋ (ฮู) - ไม้

ความหมาย ได้ประโยชน์สองอย่าง อาบน้ำที่โคนต้นไม้

เป็นสำนวน หมายถึงทำอย่างเดียวได้ประโยชน์สองอย่าง ประโยชน์โดยตรงที่ได้จากการอาบน้ำ คือชำระล้างร่างกายให้สะอาด ประโยชน์โดยอ้อมหรือผลพลอยได้จากการอาบน้ำที่โคนต้นไม้ คือเป็นการให้น้ำกับต้นไม้ได้เจริญงอกงาม คล้ายสำนวนไทยว่า “ยิงปืนนัดเดียวได้นกสองตัว” คือเล็งนกตัวแรกและยิงถูกแล้วกระสุนเลยไปถูกนกตัวที่สอง เข้าอีกด้วย

กู๋อู๋อู๋อู๋อู๋ กู๋อู๋อู๋อู๋อู๋อู๋

(กริบกุลอว์ทะเตียง กะเลียงกุลอว์แก๊ะตะฮั)

คำศัพท์ กู๋อู๋ (กริบ) - วัง
อู๋อู๋ (กุลอว์) - สุนัข
อู๋อู๋ (ทะเตียง) - ไล่, กวด

กอลอธ (กะเลียง) - กลับ, หวน, คืน
 กอระ (แก๊ะตะฮ์) - หันกลับ, หมุน

คำศัพท์ กุ๊ (กล้วย) - หา
 กร๊อ (กรอบ) - วัตถุ, สิ่งของ
 ลอ่ว (หลัว) - ง่าย
 อดอู (แห่มงหมัว) - ดูแล, รักษา
 อดิ (หาวาด) - ยาก

ความหมาย วังสนัซไล่ หันกลับไปสนัซหนี

ธรรมชาติของสุนัขขอมมีความกลัวมนุษย์เป็นปกติวิสัย จะวิ่งไล่ก็เฉพาะผู้ที่กลัวหรือ ผู้ที่จิตใจไม่เข้มแข็ง ไม่กล้าสู้ กับมันเท่านั้น ส่วนวณนี้หมายถึง หนีปัญหาปัญหา ก็ตามสู้ ปัญหา ปัญหา ก็จะถอย เป็นส่วนในเชิงปลุกสร้างกำลังใจให้ ต่อสู้กับอุปสรรคปัญหาที่ประสบ อย่าคิดหนี เพราะหนีเท่าไรก็ ไม่สามารถจะหนีหายได้ ปัญหาไม่ได้อยู่กับวัตถุหรือสิ่งที่เกิดขึ้นแต่อยู่ที่ตัวเรา

ว๊อวูะวูะ ลูอออิบิเออร์

(แกล-า เกอะชะมะฮ์ชะมะฮ์ แหฺล๊ะปะทะบิฮ์เหฺยยก)

คำศัพท์ ว๊ (แกล-า) - วัว
 วู (เกอะ) - ได้
 วูะวูะ (ชะมะฮ์ชะมะฮ์) - เปล่า ๆ
 ลู (แหฺล๊ะปะ) - อย่า
 อออิบิ (ทะบิฮ์) - อ้า, แหก
 เออร์ (เหฺยยก) - ฟัน

ความหมาย วัวได้เปล่า ๆ อย่าอ้าปากดูฟัน

จุดหนึ่งที่บอกถึงลักษณะวัวว่าดีหรือไม่ดี แข็งแรงหรือไม่อย่างไรสังเกตดูได้จากฟันของมัน ส่วนวณนี้นำเอาวัวมา เปรียบเทียบกับการได้รับสิ่งของมา โดยไม่มีค่าตอบแทน คือได้ รับมาเปล่า ๆ จากใครก็ตาม ผู้ได้รับอย่าไปคำนึงถึงราคา ค่า งดของสิ่งนั้น ๆ ว่ามีมูลค่ามากน้อยเพียงใด แต่ให้มองถึง คุณค่าทางด้านจิตใจของผู้ให้ ว่าผู้ให้เป็นผู้มีน้ำใจต่อเรา แม้สิ่ง ของที่เขาให้นั้นจะมีราคาเพียงเล็กน้อย แต่น้ำใจของเขามี มูลค่ามากกว่าสิ่งของนั้น กล่าวโดยสรุปก็คือ การจะคบหากัน อย่าคบหาโดยคิดว่า ผู้ที่เราคบหานั้นจะเอื้อประโยชน์และ สนองความต้องการทางด้านวัตถุให้แก่เราได้ แต่ให้คำนึง คุณค่าของมิตรแท้ที่คบหากัน ด้วยใจที่บริสุทธิ์และหวังดีต่อกัน

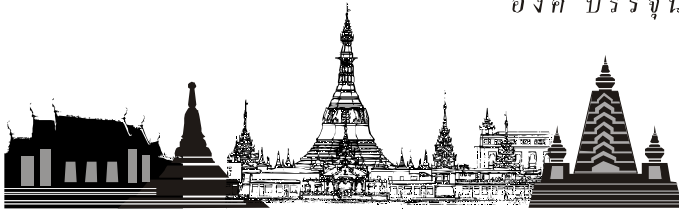
ความหมาย สิ่งของหาง่าย ดูแลรักษาไว้ยาก

ส่วนวณนี้หมายถึง สิ่งใดก็ตามที่เราต้องการจะมี ต้อง การจะเป็นเจ้าของครอบครอง สิ่งของนั้น ๆ ก็เป็นง่ายที่จะได้ มาด้วยความสามารถเพียรพยายาม และมุ่งมั่นของเรา แต่การ ที่จะรักษาสิ่งนั้น ๆ ให้คงอยู่ เป็นการยากกว่า ส่วนวณนี้เป็นการ เปรียบเทียบในการคบมิตรเพื่อนฝูงว่า มิตรภาพเป็นสิ่งที่เกิด ขึ้นได้ง่าย แต่การรักษามิตรภาพให้คงอยู่เป็นสิ่งที่ทำได้ยาก

กุ๊กร๊อลอ่ว อดอูกร๊ออดิ

(กล้วยกรอบหลัว แห่มงหมัวกรอบหาวาด)

วัดราษฎร์นิยม

วัดราชวรณีนุช ตั้งอยู่ ณ หมู่ที่ ๓ ตำบลราชวรณีนุช
อำเภอไทรน้อย จังหวัดนนทบุรี เป็นวัดมอญเก่าแก่ สังกัดคณะ
สงฆ์ธรรมยุติกนิกายอายุร่วมร้อยปี

วัดราษฎร์นิยมแห่งนี้เกิดขึ้นพร้อม ๆ กับการสร้างชุมชนบ้านกระทุ่มมืด (ชุมชนที่ตั้งอยู่ระหว่างรอยต่อและกินพื้นที่ของ ๒ จังหวัด คือ จังหวัดนนทบุรี และ จังหวัดนครปฐม) นอกจากนี้ยังมีวัดมอญที่อยู่ในชุมชนมอญกระทุ่มมืดนี้อีก ๑๐ วัด ได้แก่ วัดไทรน้อย วัดยอดพระพิมล วัดขุนศรีล่าง วัดสมิธร วัดบึงลาดสวาย วัดเกษตราราม วัดบอนใหญ่ วัดหลักชัย และ วัดหน้าไม้

การเกิดขึ้นของชุมชนมอญกระทุ่มมิดนี้สืบเนื่องมาจาก
ในรัชสมัยพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว รัชกาลที่
๕ ได้โปรดเกล้าให้บริษัทรุณาสยาม ขุดคลองชลประทาน
สำหรับราษฎรทำการเพาะปลูก และกิจการที่เกี่ยวข้องกับการ
เกษตร ระหว่างแม่น้ำเจ้าพระยาฝั่งตะวันออกจังหวัดฉะเชิงเทราไป
จรดแม่น้ำบางปะกง จังหวัดฉะเชิงเทรา ทิศเหนือจากคลอง

กุฎิทรงไทย ที่ร่มครึ้มด้วยแมกไม้ภายในวัด

รังสิต จังหวัดนครนายก ทิศใต้จรดคลองแสนแสบ จังหวัดมีนบุรี โดยชาย ที่ดินให้แก่ราษฎร ทำให้ราษฎรผู้ขาดส่นยากจนเดือดร้อน ไม่สามารถซื้อหามาเป็นสมบัติส่วนตน และใช้ประกอบสัมมาอาชีพได้ เป็นเหตุให้นายทุนผู้มีทรัพย์สินอยู่แล้ววยโอกาสแสวงหาผลประโยชน์ได้มากยิ่งขึ้น เกือบที่ดินไว้ขายแก่ราษฎรในราคาแพง

เมื่อบริษัทคุณาสยาม ทำการขุดลอกคลองทุ่ง
ตะวันออกนี้เสร็จแล้ว ก็มีความประสงค์จะย้ายมาขุดคลองทาง
ทุ่งตะวันตกของแม่น้ำเจ้าพระยาต่อไป ได้ขนย้ายเครื่องยนต์
กลไ้มาไว้แถบคลองบ้านแหลม อำเภอบางเกร็ดบ้างแล้ว และ
ได้ทำหนังสือกราบบังคมทูลขอสัมปทานขุดคลองต่อพระ
บาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว รัชกาลที่ ๕

ครั้นรัชกาลที่ ๕ ทรงความจึงทรงดำริว่าการอนุญาตให้บริษัทนาสยามทำการขุดคลองอย่างทุ่งตะวันออก แล้วขายที่ดินแก่ราษฎรนั้น สร้างความเดือดร้อนแก่ราษฎรผู้ตัดคตัดสนให้ได้รับความเดือดร้อนมากยิ่งขึ้น จึงไม่โปรดอนุญาต โดยมีพระมหากษัตริย์คุณให้กันเอาไว้สำหรับราษฎรจับจอง

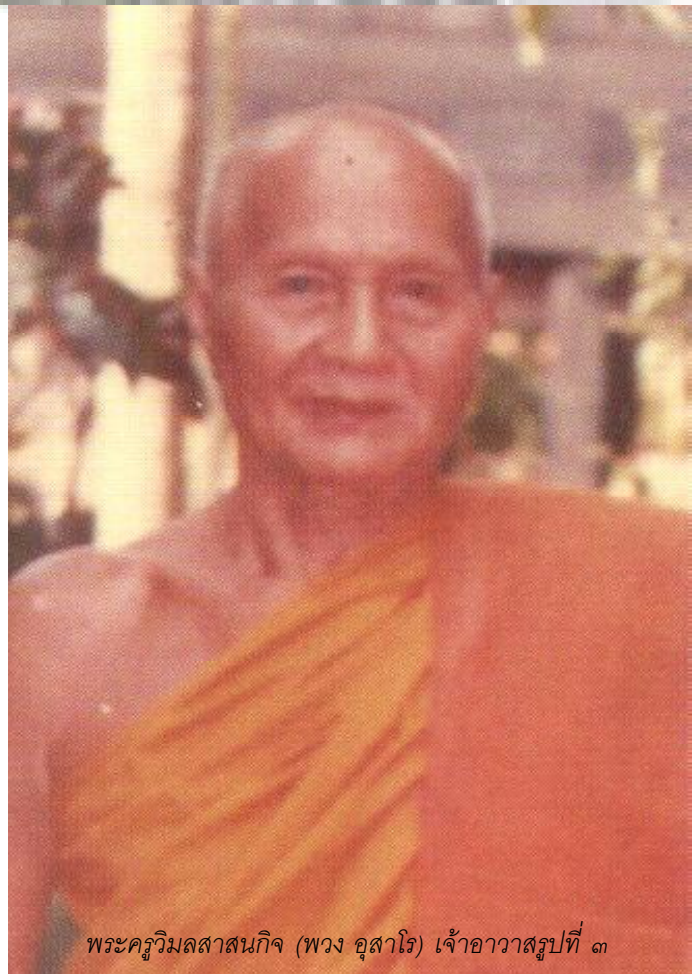
ภาพถ่ายมุมสูงของหมู่กุฏิเสนาสนะสงฆ์

และจัดการกับที่ดินตามลำพัง โดยพระราชดำรินี้เองทำให้
ราษฎรผู้เป็นต้นน้ำถือตาในหมู่ราษฎรด้วยตนเอง ออกหน้า
เป็นผู้ริเริ่มขุดคลอง แล้วจัดการทำหนังสือกรรมสิทธิ์ที่ดินต่อ
ทางราชการ มอบให้แก่ราษฎร เหตุนี้คลองทางทุ่งตะวันตกจึงมี
ชื่อเป็นนามของบรรดาหัวหน้าผู้ริเริ่มบุกเบิกขุดคลองปรากฏ
อยู่ ได้แก่ คลองตาชม คลองตาคล้าย คลองไต่ะนุ้ย คลอง
หม่อมแท้ม และคลองขุนศรี เป็นต้น

เมื่อนายบัว ลูประสงค์ กับพรรคพวก อพยพครอบครัว
มาจากทุ่งตะวันออกแถวคลอง ๑๔, ๑๕ และ ๑๗ ซึ่งอยู่ใน
เขตหนองจอก จังหวัดมีนบุรี และเขตอำเภอบางน้ำเปรี้ยว
จังหวัดฉะเชิงเทรา โดยอพยพมาทางเรือ และจอดพักยังบริเวณ
คลองบ้านแหลม อำเภอบางเกร็ด ชนสัมภาระต่าง ๆ บรรทุก
เลื่อนใช้ควายลากจูงมาจนถึงคลองราชวรนิยม พักแรมกินอยู่
หลับนอน อยู่ตรงกับที่ตั้งของพระอุโบสถของวัดราชวรนิยมใน
ทุกวันนี้ ต่อมาจึงได้ย้ายไปอยู่ในที่ดินของตน ซึ่งนายพร
มัญยานนท์ ผู้เป็นหัวหน้าจัดสรรให้

ในขณะที่ย้ายพักแรมและยังรอกโยกย้ายไปยังที่ดิน
ของตนนั้น คล้ายมีเทพดามาดลใจ นี้ก็ได้อีกกลุ่มคนที่โยกย้าย

พระครูวิมลสาสนกิจ (พวง อุสาโร) เจ้าอาวาสรูปที่ ๓

มาตั้งรกรากกัน ณ ที่แห่งนี้มีจำนวนมากพอสมควร เห็นควรแบ่งที่ดินซึ่งนับจากคลองลัดนิคมถึงปลายคลองยาวประมาณ ๗ กิโลเมตร ตรงที่ที่นายบัวพักแรมนั้นเป็นระยะเกือบจะกึ่งกลางพอดี มีราษฎรประมาณ ๕๐ ครอบครัว ขณะนั้นมีนายสุตศิลาดำ เป็นผู้ใหญ่บ้าน และพิจารณาว่าสมควรจะมีวัด เพื่อให้พระสงฆ์อยู่จำพรรษา สืบทอดพระศาสนาต่อไป ทั้งยังเพื่อให้บุตรหลานได้ศึกษาเล่าเรียน นายบัวจึงหารือกับผู้ใหญ่บ้านและกำนันพรหมณยานท์ ผู้เป็นหัวหน้าชุดคลองและดูแลแบ่งสรรการจัดจองที่ดิน ทั้งสองท่านเห็นดีด้วย จึงกันที่ดินแปลงดังกล่าวจำนวน ๑๐๐ ไร่ กว้าง ๔ เส้น ยาว ๒๕ เส้น ให้เป็นที่วัดห้ามผู้ใดจับจอง

เมื่อราษฎรเข้ามาทำมาหากินย่านนี้ในระยะ ๒-๓ ปีแรก ยังคงไปทำบุญกันที่วัดหม่อมแถม (วัดสโมส) ครั้นถึงราว พ.ศ. ๒๓๕๔ แขนนำราษฎรจึงหารือกันเพื่อสร้างวัด เพื่อการเดินทางไปวัดทำบุญสร้างกุศลได้สะดวกมากขึ้น มาแล้วเสร็จในปลายปี พ.ศ. ๒๔๕๙ โดยสิ่งก่อสร้างภายในวัดยุคแรกสร้างด้วยไม้ หลังคามุงจาก วัตรราษฎรนิยมจึงถือกำเนิดขึ้นด้วยเหตุนี้

ลำดับเจ้าอาวาสวัตรราษฎรนิคมมีดังนี้ คือ

๑. พระอาจารย์ดิษฐ์ อุดคฺปณฺฑิโต (นิมนต์มาจากวัดบางไผ่เตี้ย จังหวัดสมุทรสาคร) ดำรงตำแหน่ง พ.ศ. ๒๔๕๙-

(ไม่ปรากฏหลักฐาน)

๒. พระอาจารย์จิตร อุดคฺสีโล (น้องชายคนละมารดา กับพระอาจารย์ประดิษฐ์ นิมนต์มาจากวัดคลอง ๑๗ อำเภอ บางน้ำเปรี้ยว จังหวัดฉะเชิงเทรา ต่อมาย้ายกลับวัดคลอง ๑๗ ตามเดิม) รักษาการเจ้าอาวาสในระยะสั้น ๆ

๓. พระครูวิมลศาสนกิจ (พวง อุสาโร-สามเณรพวง ผู้เป็นพระอนุจร มากับพระอาจารย์ประดิษฐ์แต่วัดบางไผ่เตี้ย ต่อมาบวชเป็นพระ และดำรงตำแหน่งเจ้าอาวาสอยู่ระยะหนึ่ง ก่อนย้ายไปเป็นเจ้าอาวาสวัดท่าข้าม เขตบางขุนเทียน กรุงเทพฯ ภายหลังย้ายกลับมาแต่ไม่ได้เป็นเจ้าอาวาส เพราะมีเจ้าอาวาสอยู่แล้ว คือ เจ้าอาวาสองค์ที่ ๔)

๔. พระครูประชากรธรรมนาถ (พระอาจารย์แห่งฐานงูโร) ดำรงตำแหน่ง พ.ศ. ๒๔๘๑-๒๕๓๘

๕. พระครูกิตติสารคุณ (ปิติ กิตติสาโร) ดำรงตำแหน่ง พ.ศ. ๒๕๓๘-๒๕๔๖

๖. พระครูปลัดสุตวัฒน์ (เสถียร) ดำรงตำแหน่ง พ.ศ. ๒๕๔๗-ปัจจุบัน

๒. จังหวัดนนทบุรี ๑ วัด วัดราษฎร์นิยม (ไทรน้อย)

๓. จังหวัดปทุมธานี ๑๒ วัด วัดศาลาแดงเหนือ, วัด โคก, วัดลำแล, วัดสุวรรณจินดา, วัดพลับ, วัดท้ายเกาะ, วัดสามัคคียาราม, วัดเจดีย์ทอง, วัดปทุมทอง, วัดบางเตยนอก, วัดเมตตาราม, วัดจันทน์กะพ้อ

๔. จังหวัดสมุทรปราการ ๓ วัด วัดพญาปราบปัจจามิตร, วัดอาสาสงคราม, วัดสิบสองขันวาราม

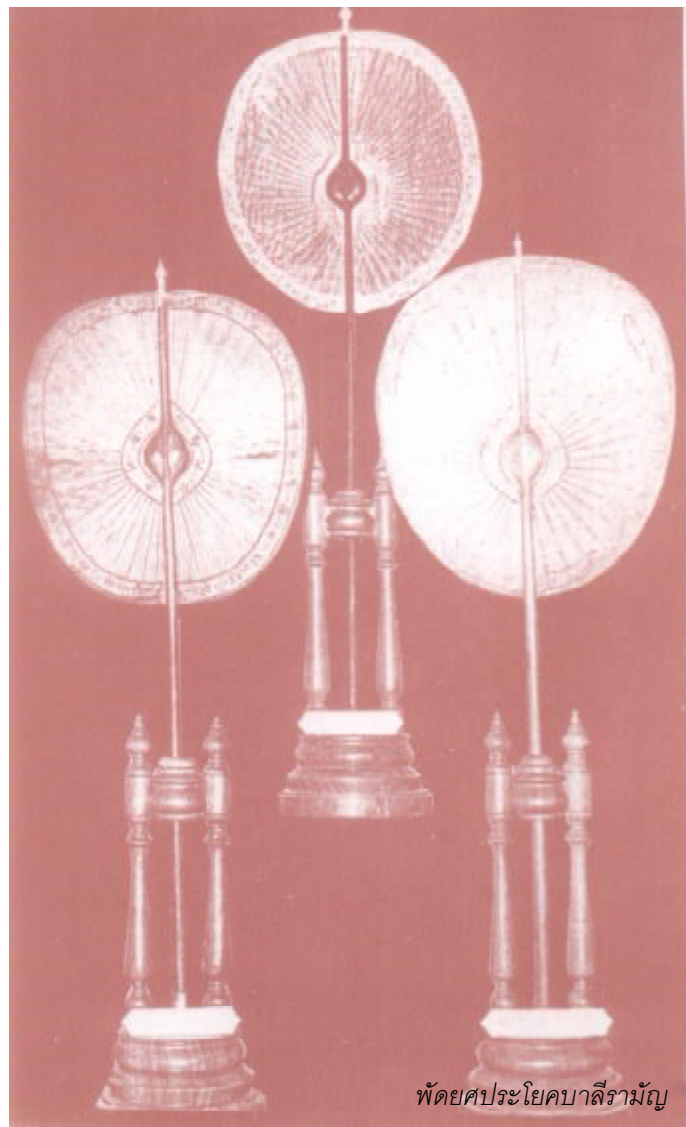
๕. จังหวัดลพบุรี ๔ วัด วัดโพธิ์ระหัด, วัดอัมพวัน, วัดกลาง, วัดราษฎร์ศรัทธาธรรม

๖. จังหวัดพระนครศรีอยุธยา ๑ วัด วัดรามพงศาवास

๗. จังหวัดสมุทรสาคร ๒ วัด วัดราษฎร์ศรัทธากยาราม, วัดปากบ่อ

๘. จังหวัดฉะเชิงเทรา ๑ วัด วัดพิมพาवास

๙. จังหวัดนครปฐม ๑ วัด วัดบอนใหญ่

พัดยศพระโศภิตาภิรมย์

รวมทั้งสิ้น ๒๖ วัด วัดเหล่านี้เรียกว่า “คณะรามัญธรรมยุต” และยังมีวัดรามัญอีก ๕ วัดที่ขอโอนมาเป็น “วัดธรรมยุต” และบวชเข้าในคณะธรรมยุตใหม่อีกครั้งหนึ่ง คือ ๑) วัดท่าข้าม ๒) วัดราษฎร์บำรุง / กรุงเทพฯ ๓) วัดบ้านไร่เจริญผล /สมุทรสาคร ๔) วัดธรรมเจดีย์ศรีพัฒนา / สมุทรสาคร ๕) วัดคลองสิบเจ็ด / ฉะเชิงเทรา ซึ่งวัดรามัญ ๕ วัดนี้ก็มีพระสงฆ์ที่เป็นชาวรามัญอยู่ ส่วนวัดรามัญที่ได้สังกัดคณะธรรมยุตนั้น ก็ขึ้นอยู่กับสังกัดคณะมหานิกาย ซึ่งมีเป็นจำนวนมาก

รัชกาลปัจจุบัน

ในรัชกาลปัจจุบัน การปกครองคณะสงฆ์ยังคงดำเนินตามพระราชบัญญัติการปกครองคณะสงฆ์ พ.ศ. ๒๔๙๔ เรื่อยมา มีการเปลี่ยนการปกครองคณะสงฆ์แยกตามนิกายในส่วนภูมิภาค เมื่อ พ.ศ. ๒๔๙๔ ครั้งหนึ่ง ดังกล่าวข้างต้น ถึง พ.ศ. ๒๔๙๙ พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวได้เสด็จออกทรงผนวช ณ วัดพระแก้ว แล้วเสด็จจำพรรษา ณ วัดบวรนิเวศวิหาร กรุงเทพฯ และในปีเดียวกันนั้น หลังทรงลาผนวชแล้วได้ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้สถาปนาสมเด็จพระวชิรญาณวงศ์ พระสังฆราชพระราชอุปัธยาจารย์ ขึ้นเป็นสมเด็จพระสังฆราชเจ้า กรมหลวงวชิรญาณวงศ์

ถึง พ.ศ. ๒๕๐๕ ได้มีการเปลี่ยนแปลงอีกครั้งหนึ่งคือได้ประกาศใช้ พรบ.สงฆ์ พ.ศ. ๒๕๐๕ แทน พรบ.สงฆ์ พ.ศ. ๒๔๙๔ ได้แก่ พรบ.สงฆ์ ที่ใช้อยู่ในปัจจุบัน ตาม พรบ. ฉบับนี้ การปกครองคณะสงฆ์กลับไปใช้แบบมีมหาเถรสมาคมเหมือนครั้ง พรบ. สงฆ์ ร.ศ. ๑๒๑ อีก สมเด็จพระสังฆราชทรงดำรงตำแหน่งประธานกรรมการมหาเถรสมาคม กรรมการมหาเถรสมาคมประกอบด้วย สมเด็จพระราชาคณะซึ่งเป็นกรรมการโดยตำแหน่ง ๖ รูป และกรรมการที่สมเด็จพระสังฆราชทรงแต่งตั้งอยู่ในตำแหน่งคราวละ ๒ ปี อีก ๘ รูป โดยเป็นฝ่ายมหานิกาย ๔ รูป ฝ่ายธรรมยุต ๔ รูป มหาเถรสมาคมมีอำนาจหน้าที่ปกครองคณะสงฆ์ให้เป็นไปโดยเรียบร้อย การบริหารคณะสงฆ์ทุกองค์กรรมอยู่ที่มีมหาเถรสมาคม โดยนิตินัยแล้วคณะสงฆ์คงมีคณะเดียว คือ “คณะสงฆ์ไทย” แต่โดยพฤตินัยแล้ว ยังคงแยกเป็น ๒ คณะ คือ คณะธรรมยุต กับ คณะมหานิกาย การปกครอง

ในส่วนภูมิภาคก็แยกกันปกครองตามนิายเหมือนครั้งใช้พรบ. สงฆ์ฉบับก่อน มีเจ้าคณะระดับต่าง ๆ ตั้งแต่เจ้าคณะภาค เจ้าคณะจังหวัด เจ้าคณะอำเภอ เจ้าคณะตำบล และเจ้าอาวาส ปกครองกันเองตามลำดับ ตามนิาย ไม่ก้าวก่ายกัน แต่การบริหารส่วนกลางรวมกัน อยู่ในมหาเถรสมาคม และเพื่อเป็นการแบ่งเบาภาระของมหาเถรสมาคม จึงได้แบ่งการปกครองคณะสงฆ์ส่วนกลางออกเป็น คณะใหญ่ ๕ คณะ ให้มีเจ้าคณะใหญ่ปฏิบัติหน้าที่เกี่ยวกับการคณะสงฆ์นิายนั้น ๆ ในเขตการปกครองของคณะสงฆ์ ดังนี้

๑. เจ้าคณะใหญ่หนกลาง ปฏิบัติหน้าที่ในเขตการปกครองคณะสงฆ์ภาค ๑, ๒, ๓ และ ๑๓, ๑๔, ๑๕

๒. เจ้าคณะใหญ่หนเหนือ ปฏิบัติหน้าที่ในเขตปกครองคณะสงฆ์ภาค ๔, ๕, ๖, ๗

๓. เจ้าคณะใหญ่หนตะวันออก ปฏิบัติหน้าที่ในเขตปกครองคณะสงฆ์ภาค ๘, ๙, ๑๐, ๑๑, ๑๒

๔. เจ้าคณะหนใต้ ปฏิบัติหน้าที่ในเขตปกครองคณะสงฆ์ภาค ๑๖, ๑๗, ๑๘

๕. เจ้าคณะใหญ่คณะธรรมยุต ปฏิบัติหน้าที่ในเขตปกครองคณะสงฆ์ธรรมยุตทุกภาค สมเด็จพระสังฆราชทรงเป็นผู้แต่งตั้งเจ้าคณะใหญ่

ส่วนการแต่งตั้งพระอุปัชฌาย์นั้น แต่งตั้งพระสังฆาธิการตั้งแต่ระดับเจ้าคณะจังหวัดขึ้นไป และเจ้าอาวาส รองเจ้าอาวาส ผู้ช่วยเจ้าอาวาสพระอารามหลวงเป็นพระอุปัชฌาย์ สมเด็จพระสังฆราชทรงแต่งตั้ง การตั้งพระสังฆาธิการต่ำกว่าระดับเจ้าคณะจังหวัดลงมา เจ้าคณะใหญ่หนนั้น ๆ เป็นผู้แต่งตั้ง

ในสมัยปัจจุบัน วัดพระสงฆ์รามัญทั้งหลายโดยทั่วไปมีพระสงฆ์ไทยเข้าไปรวมอยู่ด้วยเป็นจำนวนมาก บางวัดก็มีพระสงฆ์ไทยมากกว่าพระสงฆ์รามัญ จนเกือบจะหมดสภาพเป็นวัดพระสงฆ์รามัญไป เช่น วัดชนะสงคราม เป็นต้น ทั้งนี้ก็เพราะว่าวัดตั้งอยู่ในชุมชนที่เป็นชาวไทย หรือมีคนไทยมากกว่าชาวรามัญ ผู้ที่เข้ามาบวชในวัดนั้น ๆ เป็นไทยมากกว่ารามัญ อย่างไรก็ดีชาวรามัญในประเทศไทยปัจจุบันนี้ก็ถือว่าเป็นไทยโดยสมบูรณ์แล้ว มีเพียงเชื้อชาติเท่านั้นที่บ่งบอกความเป็นรามัญ

สำหรับสมณศักดิ์ในรัชกาลที่ ๙ นี้ ได้ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ สถาปนาตำแหน่งสมเด็จพระราชาคณะเพิ่มขึ้นอีก ๒ ตำแหน่ง เมื่อ ๕ ธันวาคม ๒๕๑๕ คือ ทรงสถาปนาพระสาสนโสภณ (เจริญ สุวฑฺฒโน ป.ธ.๙) วัดบวรนิเวศ เป็นที่สมเด็จพระญาณสังวร สมเด็จพระราชาคณะตำแหน่งนี้มีขึ้นในรัชกาลที่ ๒ เป็นครั้งแรก คือ พระบาทสมเด็จพระพุทธเลิศหล้านภาลัย ได้ทรงสถาปนาพระญาณสังวรเถร (สุก ญาณสังวร) วัดพลับ เป็นสมเด็จพระญาณสังวร ต่อมาเมื่อสมเด็จพระสังฆราช (มี) สิ้นพระชนม์เมื่อ พ.ศ. ๒๓๖๓ ก็ได้ทรงสถาปนา สมเด็จพระญาณสังวร (สุก) ขึ้นเป็นสมเด็จพระอริยวงษญาณ สมเด็จพระสังฆราช แต่ขึ้นมาตำแหน่งสมเด็จพระราชาคณะที่สมเด็จพระญาณสังวร ก็ได้เคยพระราชทานสถาปนาพระเถระองค์ใดเป็นเวลาติดต่อกันมาถึง ๑๕๒ ปี จึงได้ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ สถาปนาพระสาสนโสภณ (สุวฑฺฒโน) เป็นที่สมเด็จพระญาณสังวรขึ้นอีกในรัชกาลนี้นับเป็นองค์ที่ ๒ แห่งยุคกรุงรัตนโกสินทร์ สมเด็จพระราชาคณะที่ทรงสถาปนาขึ้นใหม่อีกตำแหน่งหนึ่งคือ สมเด็จพระธีรญาณมุนี (ธีร์ ปุณณโก ป.ธ.๙) วัดจักรวรรดิราชาวาส ราชทินนามนี้คิดขึ้นใหม่โดยอาศัยนามว่า “ธีร์” ของท่านนั่นเองเป็นเค้า สมเด็จพระราชาคณะ ๒ ตำแหน่ง นี้ นับว่าทรงสถาปนาขึ้นเป็นกรณีพิเศษ ส่วนตำแหน่งพระราชาคณะ ตั้งแต่ชั้นเจ้าคณะรองลงไปนั้น ก็มีจำนวนเพิ่มขึ้นกว่าแต่ก่อนหลายตำแหน่ง ตามจำนวนของพระภิกษุสามเณรแห่งราชอาณาจักรไทยที่เพิ่มมากขึ้น ฉะนั้นในปัจจุบันนี้ตำแหน่งสมเด็จพระราชาคณะซึ่งแต่โบราณมี ๔ ตำแหน่ง เพิ่มขึ้นอีก ๒ จึงรวม เป็น ๖ ตำแหน่ง พระราชาคณะชั้นเจ้าคณะรองของเดิมมี ๔ ตามจำนวนสมเด็จพระราชาคณะ ต่อมาเพิ่มอีก ๓ เป็น ๗ ตำแหน่ง และต่อมาถึงปี พ.ศ. ๒๕๑๖ เพิ่มขึ้นอีก ๕ ตำแหน่ง จึงรวมเป็น ทั้งหมด ๑๒ ตำแหน่ง ส่วนตำแหน่งพระราชาคณะตั้งแต่ชั้นธรรมลงไปนั้น มีจำนวนไม่แน่นอน สุดแต่จะทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ แต่งตั้ง

เรียนรับใช้ท่านผู้อ่านมาทั้งหมด ๔ ตอน ในเรื่อง “**คณะสงฆ์รามัญในประเทศไทย**” ก็จบสมบูรณ์ลงเพียงเท่านี้ หวังว่าท่านผู้อ่านคงได้ทราบที่มาที่ไปของพระรามัญไม่มากนักน้อย จบหน้าพบกันใหม่ จะนำเสนอสาระประโยชน์ด้านวัฒนธรรม ประเพณี สำหรับท่านผู้อ่านมีเรื่องราวอันเป็นประโยชน์ เพื่อถ่ายทอดความรู้ แลกเปลี่ยนซึ่งกันและกัน ทางกอง บก. ยินดี

ทำพระอาทิตย์ ๐๐๖๖๐๐๐๐

นาย ปาญกะมา

เสียงคุณหลังครัวบางชั้นหมาก

งานวันรำลึกชนชาติมอญที่บางชั้นหมากผ่านพ้นไป ผู้คนติดตราตรึงใจ ทั้งรูปสลักเสียง และ สำเนียงมอญ สำหรับผมประทับใจพิเศษคงเป็นที่รส และอาหารหลากหลายกว่า ๕๐ โรงทาน รสอร่อยติดปลายลิ้นมาจนวันนี้

“มีคนมาเยอะไหม...?”

“จะมีมาสักกี่คน...?”

ก่อนงาน ผมต้องตอบคำถามเหล่านี้เสียก่อนใจ เพราะเจ้าภาพกลัวจะไม่มีคนมากิน พระปัญญาภูมิ รองเจ้าอาวาสแม่่งานใหญ่ แม้บอกว่าพุ่มเต็มที่ ทำอย่างดีที่สุด ไม่ได้คิดอะไร แต่กลัวอย่างเดียวว่า “อาหารเหลือ” แต่ไม่เป็นไร (อ๊ะเต๊ะปัทมา ขำดี แก่นำจัดงานอีกคนเสริม) “เราเตรียมซื้อถุงพลาสติกเตรียมเอาไว้แล้ว ถ้าเหลือก็ตักใส่ถุงแจก...”

วันเสาร์สุดดิบ งานมหรสพยามค่ำ ผู้คนส่วนใหญ่เป็นพี่น้องบ้านใกล้เคียง มอญบ้านใกล้เคียงหมาก แต่อดแน่นด้วยคุณภาพ ผมต้องเผชิญกับคำถามเก่า ๆ “จะมีคนมาเยอะไหม ชาวบ้านเค้าเตรียมอาหารกันไว้เยอะ...?”

โรงทานนี้ตั้งอาหารไปไร่ไป แล้วยอ ยืมหวานแจ็กคนผ่านไปมา เชิญชวนให้เข้ามาชิม “อาหารของเราหมดช้า เดียวเพื่อนบ้านลื้อเอาแยเลย.....”

เช้าวันอาทิตย์ มอญบ้านใกล้เคียงยกกันมาหน้าตา เจ้าภาพงานยุ่ง จนไม่มีเวลาดังคำถาม

ไม่เกินบ่าย ๒ โมง มอญบ้านใกล้เคียง ๒๐ จังหวัด รวสองพันคนเศษ ทำเอาโรงทานบางตา เหลือที่ยังยึดพื้นที่สู่ตายกันไม่กี่โรง บางโรงกลัวอาหารของตนเหลือ ขนาดลงทุนจ้างวงดนตรีมาร้องเพลงคาราโอเกะ แถมทางเครื่องเล่นเวที ดึงดูดลูกค้า (ลื้อคคอกินฟรี) ร้องเพลงกันหน้าดำหน้าแดง (บางคนเดินขาขวิด) ผู้ใหญ่บ้านบอกว่า “โรงทานนี้ตอนมานะฟรี แต่อัดตอนจะให้เลิกคงต้องจ้าง...”

ที่สุดงานจบลงด้วยดี เจ้าภาพชื่นมื่น ชมรมฯพึงใจ ต่างลืมหือ ลืมหิว สงสารแต่คนที่ซื้อถุงพลาสติกมารอไว้ “เก็บเอาไว้...เก็บไว้...สักวันคงได้ใช้...ฮ่า ฮ่า ฮ่า !!!!”

โรงทานมากกว่า ๕๐ โรงทาน แต่ก็มีบางคนกลับบ้าน และเป็นลมบนรถระหว่างทาง เพราะเหน็ดกับการเดินคุยกับญาติมิตร เพื่อนฝูงที่ห่างไกลนานที่ปีหนจะได้กลับมาพบกันใหม่ ทักทายคนนั้นคำคนนั้นคำ อิมใจจนลืมหือ (คราวหน้าจะบอกให้อ๊ะเต๊ะปัทมา ห่อใส่ถุงไปให้ เพราะถุงเหลือเยอะมากกกกกก)

สนใน ลงโฆษณา
๐๘๑ ๙๔๔ ๖๔๑๕

เฉลยปัญหาฉบับที่แล้ว (06)

คำตอบ: ประเพณีโยนบัว เป็นประเพณีท้องถิ่น
อำเภอบางพลี จังหวัดสมุทรปราการ

รายชื่อผู้โชคดี : นางสาวธรรม ไตรวงศ์
นางทิพวรรณ โชคไพศาล
นางสาวชุลีพร ศิริชาญชัยกุล

ปัญหาท้ายเล่ม (07)

@ ถามว่า ชุมชนมอญในเมืองไทย
มีทั้งสิ้นกี่จังหวัด และส่วนใหญ่อยู่ในภูมิภาคใด ?

ส่งคำตอบมาได้ จะเป็น อีเมลล์ จดหมาย
ไปรษณีย์บัตร หรือส่งด้วยตนเองตามที่อยู่ด้านใน
เหมือนเดิมครับ

ของรางวัล เป็นเสื้อ VCD. ทะแยมอญ
ทศชาติ ต้นฉบับเก่า ๓ แผ่น ๓ รางวัล

หมดเขตรับคำตอบ ๑๐ มี.ค. ๒๕๕๐

ประเพณีโยนบัว อำเภอบางพลี จังหวัดสมุทรปราการ เป็นประเพณีที่สืบทอดกันมายาวนานของชาวมอญพระประแดง และชาวบางพลี ที่มีความผูกพันกันมาแต่อดีต จัดขึ้นเป็นประจำทุกปีในวันขึ้น ๑๓ ค่ำ เดือน ๑๑ และเข้าตรุษของวันขึ้น ๑๔ ค่ำ เดือน ๑๑ การจัดงานประกอบด้วยการเล่นมโหรีและขบวนแห่หลวงพ่อโต ทั้งทางบกและทางน้ำ การแข่งขันกิจกรรมพื้นบ้าน อาทิ การจัดงานดอกบัว ประกวดเรือประเภทต่าง ๆ และการละเล่นพื้นบ้าน เช่น เพลงเรือ ในช่วงเช้าตรุษของวันขึ้น ๑๔ ค่ำ เดือน ๑๑ จะเป็นงานประเพณีการรับบัวหรือโยนบัว โดยประชาชนจะโยนดอกบัวลงในเรือขบวนแห่พระพุทธรูปหลวงพ่อโตจำลอง ซึ่งในอดีตชาวมอญพระประแดงจะมารับบัวจากชาวบางพลีเพื่อนำไปถวายพระในหมู่บ้านของตน

ใบสมัครสมาชิก **เสียงรวมมัญ** ลักรัฏฐะอวาทะธรรมาจารย์ อภิธรรม

- ☐ สมัครสมาชิกใหม่ กรุณาระบุชื่อและนามสกุล
- ☐ ต่ออายุสมาชิก กรุณาระบุชื่อและนามสกุล

ชื่อ นามสกุล อายุ ปี
ที่อยู่ เลขที่ หมู่ที่ ซอย ถนน ตำบล/แขวง
อำเภอ/เขต จังหวัด รหัสไปรษณีย์
โทรศัพท์ E-mail
.....

กองบรรณาธิการวารสารเสียงรวมมัญ เลขที่ ๗๗/๒ ถนนจักรพงษ์ แขวงบางลำพู เขตพระนคร กรุงเทพฯ ๑๐๒๐๐
โทรศัพท์. ๐-๑๗๘๑-๑๔๐๙, ๐-๑๘๔๔-๖๔๑๕, ๐-๑๒๖๙-๒๗๙๒

วันที่สมัครสมาชิก/...../.....

วัดหมอดายสมาชิก/...../.....

อัตราค่าสมาชิกรายปี ๒๐๐ บาท (จำนวน ๖ ฉบับ) ผู้รับ: ๒๐๐ บาท (ผู้รับ ๕ ฉบับ)